

אי צדקת המישי

הרב מרדכי יפת יהודה שרעבי

י"ב בתשרי תשפ"ו | שבת קודש | גליון 169

פרשת האזינו - סוכות

מן הענין חכם בנדרו שמואל שליט"א

משולחן המלך

עמוד 3

זוהר על הפרשה

עמוד 8

שרפי קודש

עמוד 10

ההלכה היומית

עמוד 12

שאלות מבית הדין

עמוד 12

מדור הילדים

עמוד 14

דרכי הרשב"י

עמוד 15

בסכת תשבו
שבעת ימים

זמני השבת

הזמנים ע"פ לוח אור החיים

הדלקת נרות	שקיעה	ציצה	ר"ת
ירושלים	17:48	18:28	18:58
חיפה	18:07	18:27	18:57
באר שבע	18:08	18:28	18:58
תל אביב	18:06	18:26	18:56
			19:37
			19:35
			19:36
			19:34

"כמנהג ירושלים הדלקת נרות 40 דקות לפני השקיעה"

הולולא דצדיקא

יום ראשון - י"ג תשרי

יג. רבי שמואל מהר"ש מחב"ד | רבי עקיבא איגר, תקצ"ח | רבי שאול אדאדי, ראש ישיבה בטריפולי

יום שני - י"ד תשרי

יד. רבי ישראל, המגיד מקו"ניץ, תקמ"ה | רבי יוסף צבי דושינסקי, רב ואב"ד העדה החרדית י"ם, תש"ט | רבי בן ציון ברוק, ראש ישיבת נובהרדוק י"ם, תשמ"ו | רבי חנוך העניך ב"ר שמואל טובולסקי, תשי"ז | רבי ציון חביבי ברכה (בן גמילה), מתלמידי הרב שרעבי, תשס"ב

יום שלישי - ט"ו תשרי

טו. יעקב אבינו, מערת המכפלה בחברון | רבי יעקב שמעון מטלון, ראב"ד הספרדים בירושלים | רבי יהודה הכהן רבין זצ"ל - הרב הראשי ליהדות בוכארה - תשס"ב | רבי מרדכי לייפער, האדמו"ר מנדבורנא, תרנ"ו | רבי יעקב משה קרמר, הצדיק מכפר גדעון, תשנ"ב

יום רביעי - ט"ז תשרי

טז. רבי משה זכות, מח"ס שרשי השמות, תנ"ח | רבי צבי הירש שפיא, מח"ס באר לחי רואי, תרע"ו | רבי שמעון מיארוסלאב, תלמיד החוזה מלובלין

יום חמישי - י"ז תשרי

יז. רבי משה חזן, מח"ס נזר הקדש | רבי מנחם זאב שטרן, אב"ד גבעת שאל, תשל"ה | רבי אהרן כהן טנג'י, דין בתוניס | הרבנית בת שבע קנייבסקי, תשע"ב

יום שישי - י"ח תשרי

יח. רבי נחמן מברסלב, תקע"א, קבור באומן ברוסיה | רבי משהלם איגרא מטימניץ, תקס"ב | בצלאל רגנשבורג, בעל הגהות הר"ב | רבי שלום כהן, מח"ס נהר שלום, תרפ"ו

יום שבת - י"ט תשרי

יט. רבי אליהו הגר"א מוילנא, תקנ"ח, קבור בליטא | רבי יעקב בן שבת, מח"ס רוח יעקב | רבי יעקב יצחק היהודי הקדוש מפשיסחה, תקע"ד | רבי אהרן, האדמו"ר מסדיגורא | רבי אלטר מאוזן, מח"ס אם הבנים שמחה, תשמ"ח | רבי יוסף משה עדס, מחו"ר פורת יוסף, תשנ"ג

מוסדות המיינע'ר

פדיון נפש

ע"פ הקבלה עם מטבעות מכסף טהור הנערך מדי יום ע"י מו"ר גיור המקובלים

שלוחה 3 או מוואטסאפ

לעריכת אזכרות

באזכרות צהריים של אברכי ירכי הישיבה כולל סעודת רבני תורה וקדוש כולל תיעוד שישלח אליכם ביוואטסאפ

שלוחה 7 או מוואטסאפ

הידור מצווה

הטובת לספרי תורה, תנכיים ומיזויות במקורו של מו"ר שדיט"א וכן כל ספרי מו"ר

שלוחה 5

תיקון נפטרים

ע"י מגיין אברכים באופן פרטי ליקירך ללא שניות טספים

שלוחה 7

קביעת פגישה למו"ר

אך ורק דרך הטלפון שלוחה 6
הצגויר מתבקש בכל לשון של בקשה לא לרגיע ללא קביעת תור מראש

כול לאברכים מצוינים החזקת אברך
ללימוד התורה והקדושה להצלחתן

בית הכנסת זמני תפילות ושיעורי תורה
שאל את הכותב או היכנס לאתר הישיבה

מכון להוצאת ספרים
ניתן להקדיש לע"ז

תהלים לילדים
להזכרת שמות בלימוד התהלים
לילדים שלוחה 10

חלוקת ספרי הזוהר הזמני
ללא עלות
שלוחה 4

לקבלת ההלכה
הזמנית כ-2 דק'
של הלכות
יש לשלוח בקשה
בואצאפ

בית הוראה
שאלות אקטואליות
בהלכה
שלוחה 2

ישיבה גדולה
לכבוד חתמי
תפארת החרד
שלוחה נג

הכל בטלפון אורז:

03-55-20004

www.ravbenayahu.co.il | אורז ישראל 4 בת-ים

טכ'פון וואצאפ 054-4776356 | קו שמיטת שיעורים: 073-3718129

שימוע'צחק 'שרא'ן
054-655-4554

משולחן המלך

פנינים מוסרים ומעשיות השניים לכל נפש
הנערכים משולחן המלך מתוך
שיעור הדף היומי שנמסר ע"י מרן שליט"א

עורך: הרב מרדכי ג'נדי הי"ד

כי הסוכה שומרת מהמשיטנים ומלשון הרע, ולכן
אין צורך באותיות הלשון במילה 'סוכה'.

הסיבה שאין מזוזה בסוכה

ומוסיף הגר"א כמילה סוכה בהתחלה יש אות ס'
ובסוף אות ה' שסכום האותיות הללו זה שם אדנות.
כאמצע יש את האותיות כ"ו, שזה שם הוי"ה ברוך
הוא. מי מקיף את שם הוי"ה שרומו לאדם? זו
השכינה שמקיפה וסוככת ושומרת את האדם מכל
המשיטנים שרודפים אחריו.

לכן הסוכה לא צריכה מזוזה, כי היא עצמה מקיפה
ושומרת את האדם מכל משיטן ומקטרג ומכל פגע
רע.

סכינים במיטה

ר' שלמה קלוגר כותב שמסופר בגמרא שאדם אחד
לקח גייה. תפס אותו רבא ואמר לו 'אין לך כושת
פנים להתחזק עם גייה?'

לקח אותו לבית דין וציווה לבית דין לתת לו מלקות.
מהמלקות פרחו נשמתו...

שמע זאת 'שכור מלכא' והחליט להתעקם ברבא.
לאמא שלו קראו איפרא הורמיז. היא שמעה שהבן
שלה רוצה לעשות צרות לרבא. קראה לבנה ואמרה
לו שלא יפגע ביהודים כי זה מסוכן. אמרה לו שהם
רק מתפללים לקדוש ברוך הוא, וכל מה שמבקשים,
הקדוש ברוך הוא שומע להם, כי הם צדיקים ויש
להם פה נקי. אמר לה 'תזכירי לי'...

אמר לאמו שתגיד לרבא שיתפלל שיך עכשיו
גשם, ובדיק היה אז קיץ. רבא התפלל, ולא בא גשם.
אמר רבא 'דיבנו של עולם, תקבל את תפילתי. אני
עשיתי הכל לכבודך'. באותו רגע ירדו גשמים חזקים
עד שמהמזכים של העיר 'מחזא' זרמו מים לנהר
חידקל.

שמע זאת שכור מלכא, ואמר שאמו צודקת, והוא
לא יתעסק עם היהודים. בכל אופן, רבא שינה מעשה
בראשית, ולכן אביו של רבא בא אליו בחלום ואמר
לו שהוא הטריח את הקדוש ברוך הוא להוריד גשם
שלא בזמנו, ויש עליו כעס על כך, המזיקים רוצים
להזיק אותו. לכן, הציע לו אביו שהלילה לא יישן
למיטה. רבא ואשתו עברו
אחרת. בבוקר, כשהוא בא
לחדר,

יעקב סותם פיות המקטרגים

בימים הנוראים קיבלנו אורות גדולים. השטן
ועשיו, וכל הכוחות הרעים לקחו בעל כורחם את כל
העוונות של עם ישראל תמורת 'השעיר המשתלח'.
לאחר מכן השטן בודק את עצמו ומגלה שהוא עשה

עונג שבת

דבר לא הגיוני, ושואל את עצמו איך הוא עשה דבר
כזה? ולכן הוא מקנא בעם ישראל. ולא יעקב נוסע?
סוכותה, הלך לסוכה שסותמת את הפיות של כל
המקטרגים והמשיטנים.

למה אין לשון בסוכה...

אומר הגר"א דבר פלא. יש חמישה מוצאות הפה.
ארכעה מהם רמזים באותיות 'סוכה' - אות ס'
של 'סוכה' זה מאותיות זסשר"ץ שבשיניים. ו'
של 'סוכה' זה מאותיות 'כומ"ף' שבשפתיים. כ' זה
מאותיות גיכ"ק' שבחך. אות ה' זה מאותיות אחה"ע
שבגרון. אך מאותיות דטלנ"ת הן אותיות הלשון אין
ייצוג במילה 'סוכה'?

השפעת ימים הנוראים על סוכות

אמרו רבותינו: "שכלי שיעבור האדם את ראש השנה
ויום הכיפורים, לא יוכל להיכנס לסוכה". בסוכה יש
כח אדיר, כמו שכתוב 'זיעקב נסע סוכותה' - סוכת
ה', זו סוכת השכינה, האימא החופפת ומגינה על עם
ישראל בצל האמונה, הלא היא השכינה הקדושה.
הזוהר הקדוש אומר בפרשת אמור, 'שרק לאחר
שהאדם נתקדש ונטהר בראש השנה ויום הכיפורים,
יכול לשבת בסוכה'. כל זה מעוצם קדושת הסוכה
השורה בה אור השכינה.

תנשק את הדפנות

זיכה אותנו הקדוש ברוך על ארכעת המינים, ובראש
ובראשונה במצוות הסוכה. הרמ"ע כותב בשם רבנו
האר"י, שאם היה לנו עיניים לראות את השפע
שיורד מאת השם יתברך דרך הסכך והדפנות, היינו
מתמלאים שמחה ולא היינו יכולים לצאת בכלל
מהסוכה.

כותב רבינו האר"י ז"ל, שאם האדם יכול היה לראות
את האור הזה שיש בסוכה, לא היה עוזב את הסוכה
אפילו לרגע אחד.

**לכן, יש כאלה שלא יוצאים כלל מהסוכה
ואפילו מתפללים את כל התפילות בסוכה.** כמו
שכותב ה'ראשית חכמה', שמעלת הסוכה היא יותר
ממעלת בית הכנסת. לכן אסור להכניס בה גיים,
ואסור לדבר בה דברים בטלים. ולכן כשנכנסים
לסוכה, צריך לנשק את הדפנות. הסוכה כולה היא
שמות הקודש.

מזוהר הקדוש כתוב, שמי שנוהר במצוות סוכה,
אם חס ושלום אדם זה ייפול באיזה צרה, מצוות
הסוכה תגן עליו, לא רק על גופו, אלא גם על נשמתו.

ה'ראשית חכמה' מביא, שהרמ"ק (ר') משה
קורדבירו, לא היה מדבר בסוכה בשום אופן שום
דיבור חול. וכך היה אומר ש'קדושת הסוכה היא
יותר מקדושת בית הכנסת', כי היא מצוות עשה
דאורייתא, ואילו בית הכנסת היא מדרבנן. וגם,
במשך שבעת הימים נכנסים בסוכה כל שבעת
הדורות, וזו זכות גדולה.

מפי מרן גדול המקובלים
הרב בניהו שמואל' שליט"א

מידי יום שלישי בשעה 18:00 | בישיבת המיישר | רח' אורט ישראל 4 בת ים

השניעור
הדף היומי מוסר והלכות

משולחן המלך

המקום לבניית בית קבע

יעקב אבינו מלמד אותנו איך להסתכל על החיים בצורה נכונה. כותב זיעקב נסע ספנה, ויכן לו בית, ולמקנהו עשה סוכות, על כן קרא למקום ההוא סוכות. יש כאן פלא גדול.

האדם, הבית שלו הוא העיקר. **אם כן מדוע קרא יעקב אבינו למקום ההוא סוכות על שם הסוכות שבנה למקנה שלו?**

כמו כן, למה צריך לספר לי זאת שלמקנה עשה סוכות? מה זה משנה? העיקר שבנה בית לו ולמשפחתו?

אלא, אומרים רבותינו - 'ויכן לו בית', זה לא כאן, אלא בעולם העליון. יעקב אבינו, ע"י המצוות שלו בנה לו בית בעולם העליון. 'למקנהו', זה כל ענייני העולם הזה, 'עשה סוכות', דירת ארעי. כלומר, את ענייני העולם הזה עשה רק בשביל הקיום שלו, ארעי.

העולם הזה חולף. כמה שנים כבר חי האדם?? ועם כל זה, אם האדם גר 'בסוכות' בעולם הזה והוא שמח, אזי זה יותר טוב מבית קבע, כי לא יכאב לו אם משהו התקלקל או ניזוק. מה שיש לו הוא יהיה שמח. **אדם שהוא לומד תורה ושמח, הוא המאושר עלי אדמות.**

העשיר ושתי המעטפות

מסופר על אחד מהאחים 'רייכמן' שהיה עשיר מופלג, קיבל איזה מחלה קשה. אמרו לו הרופאים שאין לזה רפואה. בן רגע כל החיים שלו השתנו, ולא היה כבר ערך לכל הכסף שבעולם. למרות שאחים אלו היו בעלי צדקות גדולים מאד, אך כך גזרה חוכמתו יתברך.

קרא לילדים שלו ואמר שיש לו צוואה. הילדים אמרו 'אבא, אל תדבר על צוואה. אתה עוד תתרפא. יש לך עוד הרבה שנים לחיות'. אמר להם האבא שהאדם לא נשאר כאן לנצח, יש הולך בגיל שבעים יש בגיל שמונים ויש בגיל מאה...

דיבר מילה. כשיצא כיפור, רצו להזמין אותו אליהם לבית לאכול, אך האיש נעלם.

הקהל בכה כי רצו לדעת מי זה הזקן הזה? בא אליהם כחלום ואמר שהוא 'אברהם אבינו' שראה שהם מצטערים, ולכן בא להשלים להם מניין. **הגאון החיד"א שואל איך השלים להם מניין?** הרי הוא לא אדם. ועונה, שבגלל שהוא בא בלבוש אדם, יכול להשלים מניין.

מה צריך שלם, ומה מספיק חצי?

שבעה ימים שיושבים בסוכה הם כנגד שבעים שנה של ימי האדם. ידע האדם שהכל הבל וריק. סוכה ראשי תיבות **סוף כל האדם**, האדם לא שווה כלום. הכל כבוד מדומה. מה האדם צריך בעולם הזה? 'בני, חיי, מזוני'.

כותב הגאון החיד"א שהאות ס' של סכה רומז לארבע דפנות, שזה הכי טוב. כ' - זה שלוש דפנות. ה' - שתי דפנות, והשלישית אפילו טפח.

לכן, אומר הרב שהאדם צריך שלושה דברים כדי שיוכל לעבוד את השם, והם 'בני חיי ומזוני', בנים, חיים ומזונות. בנים אפשר חצי? כמוכן שלא. צריך בשלימות. חיים, אפשר חצי? כמוכן שצריך שלם, אך מזונות, אפשר אפילו טפח, כמו שנאמר זנתן לי לחם לאכול ובגד ללבוש'. 'טפח' ראשי תיבות **שוב פת תרבה**.

ראה שכל המיטה שלו מחוררת ע"י סכינים. אומר ר' שלמה קלוגר, שעכשיו התחלנו את השנה אחרי ראש השנה וכיפור שבהם בכינו והתפללנו וביטלנו כל הגזירות. השטן והמזיקים מתקנאים בנו ורוצים לעשות נקמה. לכן מה עשה הקדוש ברוך הוא? אמר לנו להסתדר בסוכה, כמו שנאמר 'כי יפגני בסוכה' כיום רעה יסתירני בסתר אהל' וכך נהיה מוגנים מכל הפגעים והבעיות.

'הימים - יושבים בסוכה'

כתוב 'סוכות תשבו שבעה ימים'. מי ישב בסוכה? 'שבעת הימים' - **יש ימים עליונים שהם השבע ספירות - חסד, גבורה, תפארת, נצח, הוד, יסוד ומלכות. הם רומזים לשבעה הרועים - אברהם, יצחק, יעקב, משה ואהרן, יוסף ודוד.** אומר הזוהר הקדוש שכל יום באים לסוכה של האדם שבעה האושפזין קדישין, הם יושבים בסוכה ושומרים מאד. ולכן כל ערב האדם יעמוד בפתח הסוכה ויאמר 'עול אושפזין', ויזמין אותם אל הסוכה.

כיום הראשון בא אברהם אבינו, ואותו כל השאר. אומר הזוהר, שחייב לתת להם מנות. למי יתן את המנות שלהם? ישלח כל יום לעניים אוכל, כנגד שבעה המנות של האושפזין. אם יעשה האדם כך, השבעה אושפזין מברכים אותו בכל הברכות. ואם לאו, אומר הזוהר שמקללים אותו חס ושלום.

העשירי קודש

בחרון יש **בית נוסת שנקרא 'אברהם אבינו'**, כי באחת השנים בכיפור היה חסר אדם אחד כדי להשלים מניין. היה צער גדול לאנשים. פתאום בא זקן אחד עם הדרת פנים והשלים להם מניין, ולא

ברכות שמים מעל

הגליון מוקדש להצלחת ידידנו
אהוב ליבנו תומך תורה וחסד
בכל ליבו ונפשו
רבי שי בן דות ה"ו
ודעייתו הצדקנית
יסמין בת פאני תחי'
וילדיהם הנעימים
השם ישמרם ויחיהם בבריאות
ושובע שמחות אמן

סעודת אזכרה

לעילוי נשמת יקירך!

אברכי החולל ובחורי הישיבה העוסקים בתורה הקדושה יערכו עבור יקירכם

סעודה • קדיש • אשכבה

עם דברי תורה עבור הנפטר

ובזה יהיה נחת רוח ליקירך!

צלצלו, וזכו גם אתם 03-5520004

ניתן להשתתף במעמד

משולחן המלך

ארבעת המינים כנגד איברי הגוף

רבותינו אמרו שהם רומזים על האברים שבגוף האדם. האתרוג, רומז ללב. הלולב לשדרה, ההדס-לעניים, והערבה לשפתיים.

כתוב 'ולקחתם לכם'. 'לכם' זה אותיות 'מלך'. צריך האדם למלוך ולקדש את כל האברים האלה.

כתוב 'נפש כי תחטא, ומעלה מעל'. מדוע כותב 'מעלה מעל', היה מספיק לכתוב 'מעלה'?

אלא אומרים רבותינו, 'מעל' זה ראשי תיבות 'מאור עיניים לב לשון'. כמו שאמרו רבותינו: 'עינא וליבא תרי סרסורי דעבירה'. האתרוג זה רמז ללב החומד, והאתרוג מכפר על זה. הלולב, זה יסוד. ההדס, זה העיניים, והערבה זה השפתיים והלשון.

רמז בארבעת המינים

גם 'אתרוג' בגימטריא 'תורה'. 'אתרוג' זה ראשי תיבות 'אל תביאני רגל גאווה'. ע"י הענווה, שהאדם יודע שהעולם הזה עראי, יזכה ללולב שזה ראשי תיבות 'שהד ליבנו לעובדך באמת'. ואם זוכה לזה, אזי יזכה ל'ערבה' שזה ראשי תיבות 'ברחמך תרחים רחם עלינו'. ואם זוכה לזה, יזכה ל'הדס' שזה ראשי תיבות 'הרחמך הוא יקים את סוכת דוד הנפלת'. וע"י זה יזכה ל'תשבי', שזה 'בסוכות תשבו שבעת ימים'. אדם שזוכה לזה נעשה מרכבה עליונה לספירות העליונות.

הסודות בנענוע הלולב

כתוב בפסוק 'ההדס רומז לשלושה אבות'. וכתוב בפסוק 'ולקחתם לכם... ענף עץ עבות'. אומרים רבותינו, אל תקרי 'עבות' אלא 'אבות' שהם כנגד

שמחה גדולה לעמ"י ולא היה בזה מחלוקת, ולכן עושים לזה זכר. עוד תרוץ מביא החיד"א, שענני כבוד היו רק לעמ"י בלבד, כל הערב רב היו מחוץ לעננים, הענן היה פולט אותם. אך מן ובארה של מרים, גם האחרים היו נהנים מהם.

עוד אומר החיד"א ע"ה, כל אבא חייב לתת לכן שלו לפחות לחם ומים למרות שהילד לא מתנהג יפה. אך כבוד לא חייב לתת לו, לא חייב לתת לו ענני כבוד שכתובם היו תנאים מיוחדים, כמו אוויר ממוזג, והבגדים היו מתכבסים ככל יום ע"י העננים. ואילו לנו הקדוש ברוך הוא נתן לנו ענני כבוד, ולכן לזה עושים זכר.

אוכל ושינה לתיאבון בסוכה

בערב חג הסוכות, ישתדל האדם לא למלא כריסו באוכל מחצות היום, כדי שיוכל לאכול בתאבון בלילה הראשון בסוכה.

כמו כן, כותב תלמיד של 'בעל תרומת הדשן', שבערב סוכות האדם ישתדל לא לישון, כדי שיוכל בלילה הראשון לישון 'לתאבון' בסוכה.

'סוכה', זה ראשי תיבות 'סוכב ומקיף כל העולמות'. לסוכה יש כוח גדול שהיא סוכבת ומקיפה את האדם היושב בה ומגינה עליו.

כמו שאומר ר' חיים פלאג' על הפסוק 'ופרוש עלינו ספת שלומך' - המילה 'ספת' עולה בגימטריא של פלונית (ל.ל.י.ת), לומר לנו שכח הסוכה מכניעים את 'פלונית'. ולכן אומר ה'בני יששכר' - 'סוכה' ראשי תיבות - סומך ועוזר כל הנופלים.

כמו שהיה אומר ראש הישיבה, שהעולם הזה הוא כמו אוטובוס, וכל אחד יודר בתחנה שלו. אמר להם האבא 'אני אתן לכם שתי מעטפות, את הראשונה תפתחו בלוויה בשעה שמספידים, תפתחו ותקראו וגם תקיימו מה שכתוב, את המעטפה השנייה תפתחו ביום השלושים'. הילדים הסכימו. והאיש נפטר.

תקברו אותי עם גרביים...

בלוויה פתח הכן הגדול את המכתב הראשון וקרא את התוכן, וכך היה כתוב שם 'אני מבקש ממכם שתעשו איתי חסד ותיגשו 'להכרא קדישא' ותבקשו לקבור אותי עם גרביים...'.

חברא קדישא אמרו 'לא יקום ולא יהיה!'. הילדים ניסו להתנגד ולומר שזה הצוואה של אביהם וצריך לכבד זאת.

התקשרו לרבנים גדולים וכולם אמרו שאסור לקבור עם גרביים. הילדים היו מאד עצובים שלא יכלו לקיים את צוואת אביהם.

פתחו את המכתב השני ביום השלושים, וכך היה כתוב שם 'ראיתם! גם גרביים אי אפשר לקחת לשם'. זהו מוסר גדול לנו, מה אדם לוקח איתו לשם, רק תורה ומצוות ומעשים טובים. את זה מלמדת אותנו הסוכה, שהכל ארעי והכל הכלכלים.

זכר לעננים ולא זכר למן ולבאר

אומר הזוהר, שלוש מתנות טובות נתן לנו הקדוש ברוך הוא ע"י שלושה רועים. נתן לנו ענני כבוד בזכות אהרון. נתן לנו באר מים בזכות מרים הנביאה, ונתן לנו מן מהשמיים בזכות משה רבנו ע"ה. אומר הגאון חיד"א, שדבר פלא הוא שלא עושים זכר למן שירד בזכות משה, ולא למים שבזכות מרים אלא רק לענני הכבוד. ומתוך שעם ישראל לא עושים זכר למן, כי הם קראו לו 'לחם הקלוקל'. למים לא עושים זכר בגלל מי מריבה. אך בענני הכבוד היתה

מוסדות המיש"ר תכב"ץ
פרנס חיים

היום יום רבינו כי סאב חתמ"ר
הלימוד והתפילות בישיבה יהיו לע"נ

רשומה
ענין
ובכר

אגוד
וימים
המינה

הקדוש ע"י ה"ה פלוני אלמוני היה ויהי שזכה לשפעה מרובה
והצלחה פרנסה טובה ובשפע, נחת ושמחה בריאות איתנה,
ארימות וימים ושנים בטוב ובעושר וכל מילה רעונית אמן

להקדשות:
03-552-0004

באפשרותך להיות משותפיו של מו"ר הרב בניהו שליט"א. בתרומת 500 ש"ח פעמי, ואברכי המוסדות ילמדו להצלחתכם, שלט זה מודבק בפתחים של כל בתי המדרש של המוסדות הקדושים

ברכות שמים מעל

הגיליון מוקדש להצלחת ידידנו
אהוב ליבנו תומך תורה וחסד
בכל ליבו ונפשו
רבי דוד בן אסתר הי"ו
ודעייתו הצדקנית
נטלי חיה בת דשל תחי'
וילדיהם הנעמים
השם ישמרם ויחיהם בבריאות
ושובע שמחות אמן

משולחן המלך

צדיק באמונתו וחייה

דיבורים קדושים בענייני "אמונה"
מאת הרב יוסף עברלחק שליט"א
מאגרי המוסדות

הנה אנו זוכים עכשיו להיכנס לחג הסוכות אשר יש להבין מהי מעלתו הכל כך חשובה, שנכתב עליה כל המקיים מצות סכה כאלו נעשה שותף להקדוש ברוך הוא כמעשה בראשית (כ"ט ט' ס' תרלט בשם ת' מהר"י). והדברים צריכים באור, מה משמעות הענין שנעשה שותף למעשה בראשית, וכמה מובטאות שפחות זו, ואיך על ידי מצוה קלה זו (כלשון הגמ' בעבודה זרה) זוכין להגיע לשתפות עם הקדוש ברוך הוא כמעשה בראשית? והנה מוזכר ענין זה בחז"ל לגבי שבת (שבת ק"ט): כל האומר זיכלי, כאלו נעשה שותף להקדוש ברוך הוא כמעשה בראשית וגם כזה צריך לישב כל הקשיות כנ"ל.

עוד יש להבין, מה המיוחד בשתי מצות אלו שנעשים על ידי שותפים להקדוש ברוך הוא, ומה הקשר בין שבת לסכה, כמרמז בפסוק **"בסכת תשבו שבעת ימים"** ראשי תבות שבת? ידועה שכל מצוות התורה הם סמל למשהו רוחני שאדם אמור לקחת מאותה מצוה למהלך חייו, עם ישראל היו במשך ארבעים שנה במדבר כל אותו הזמן איך שיצאו ממצרים ועד היכנסם לארץ ישראל השם יתברך עשה להם סוכות היינו שבעה ענני כבוד אשר היו שומרים על עם ישראל בכל המובנים, השם יתברך מחכמתו הגדולה ומכונו הגדול ומאבהותו לישראל שמר עליהם ועשה להם כל זה במטרה לחזק את עם ישראל באמונה וביטחון בהשם יתברך, שיעשו כזה קנין כל אותם ארבעים שנה שיהיו במדבר, וכן לכל הדורות שכל שנה יעשו סוכה ויבינו מה הסיבה לכך לחזק מיד אחרי כיפור את הקשר שלנו עם השם יתברך על ידי עשיית הסוכה והתבוננות עד כמה כוחו של השם גדול ועד כמה הוא אוהב את עם ישראל אהבה בלי גבול וכן דואג לכל אחד ואחד מעם ישראל בהשגחה פרטית ומדוקדקת לטובת האדם, וכן שבת גם כן זה מטרתו לחזק כל יהודי בהשגחה פרטית שהשם הוא המשגיח על הכול, והוא ברא את העולם ומתחזק את העולם כל רגע, ובשכיל זה נברא העולם שנכיר בהשם יתברך שהוא הכול ובידו הכול, ולכן שאדם מחזק את ליבו כמו שצריך ביסוד זה בסוכות וכן בשבת, על ידי זה זוכה להיות שותף עם השם יתברך בכריאת העולם.

אין נחת יותר גדול להשם יתברך מאשר שאדם מחזק את ליבו באמונה זאת,

שנוכח להפנים את המסר של החג וכך נשמח את בוראנו.

שבת שלום וחג שמח.

האדם סופר את כל העוונות שהשליך לים, ועכשיו זה חופך ממינוס ל'פלוס'.

לאחר חג הסוכות יש לנו את שמיני עצרת שהוא יום סיום התורה ושמחת התורה. עושים בו שמחה, ושואבים מהשמחה הזאת לכל השנה, כמו שעושים תמצית מיץ פטל ששותים ממנו מידי פעם כמה טיפות בתוך המים. אשריו מי שלמד כל שבוע את הפרשה עם פירוש רש"י, ועכשיו הוא זוכה לסיים את התורה ושמח ורוקד עם התורה.

חיבוק הימין

הסוכה נקראת כפי המקובלים **'חיבוק הימין'**, אחרי ימי הדין ראש השנה ויום הכיפורים. ה'יד של האדם יש לו שני זרועות שלמות, והשלשית שהיא כף היד 'אפילו טפח'. כך גם הסוכה הכשירה, שתי דפנות, והשלשית אפילו טפח.

וזהו רמז לזימינו תחבקני, שעכשיו הקדוש ברוך הוא מחבק את עם ישראל - 'האמא העליונה' היא מחבקת אותנו. לכן, הזמן של הסוכה הוא מיד לאחר ראש השנה וכיפור.

עכשיו הכל בשמחה

כתוב **'ולקחתם לכם ביום הראשון...'** אומרים רבותינו, מה זה 'ביום הראשון'? ראשון לחשבון עוונות. נשאלת השאלה, איך יכול להיות שיום ראשון של סוכות הוא היום הראשון לחשבון עוונות? הרי ממוצאי כיפור האדם כבר מרגיש התמודדויות עם היצר הרע? אומר ר' לוי יצחק מברדיצ'וב: 'עד עכשיו עשינו תשובה מחמת יראה ופחד. אך כשכא סוכות, מתמלא העולם שמחה, וכשהאדם נכנס לסוכה, יש לו שמחה גדולה, ואז הוא עושה תשובה בשמחה, ולא מפחד. וכשהאדם עושה תשובה מאהבה, אזי זדונות נהפכים לזכויות.

הרי בראש השנה זרקנו את העוונות לים במצוות ה'תשליך', ועכשיו בסוכות שואבים את המים, והאדם סופר את כל העוונות שהשליך במים, כי הוא יודע שעכשיו זדונות נהפכות לזכויות.

תמצית מיץ פטל במהלך השנה...

ולכן חג הסוכות הוא 'ראשון לחשבון העוונות', כי

טעמים נוספים

הסבר נוסף, כי הסוכה היא זכר לענני כבוד שהתחילו כשעמ"י יצא ממצרים, או כנגד מה שנאמר על יעקב

רוצים לקבל את העלון באופן קבוע?

<< להצטרפות במייל:
שלחו מייל לכתובת
office@mrbs.co.il
עם הכותרת "הצטרפות לקבלת
העלון למייל"
<< להפצת העלון
בבית הכנסת שלכם:
צרו קשר בטל: 077-5122948
והקליטו את הודעתכם למערכת:
שם מלא, מס' טלפון לחזרה,
שם בית הכנסת, כתובת ועיר

יחד נרבה תורה ונפיץ אור!

כל נתיבותיה שלום

לימוד מידות התענוגות ורחמים בדרך
התענוגות "במידות טובות" והתענוגות דרך
ארץ מאת הרב משה אהרן זוארץ
שליט"א
מאגרי המוסדות

פירק ובנה – פירק ובנה כשכיל השלום

מעשה במך ה"חפץ חיים" זיע"א, כאשר נשא את אשתו השניה בהיותו מבוגר אחר פטירת אשתו הראשונה, והנה הגיע חג סוכות וכדרכו ככל שנה ושנה על אף זקנותו ותשישותו, טרח הח"ח לבדו בבניית הסוכה. דפק מסמרים, העמיד את הקרשים, סידר את הסכך ולבסוף עמדה לה הסוכה כהלכתה במקומה בחצר כמדי שנה בשנה.

יצאה האשה החדשה לחצר, ראתה את הסוכה הכיטה מצד זה הכיטה מצד זה ולבסוף פנתה אל בעלה ואמרה לו: "אני חושבת, שאילו היית מעמיד את הסוכה בקצה השני של החצר, זה היה הרבה יותר יפה".

ללא ויכוח ועוררין כי הסוכה נבנית עשרות שנים באותו המקום, פירק מן הח"ח את הסוכה, סחב את הקרשים לקצה השני של החצר והעמיד אותה בשנית במאמצים מרובים ביותר.

ושוב באה אשתו, הסתכלה על הסוכה מכל הצדדים ואמרה: "אכן אחר מעשה רואה אני שצדקת והמקום הקודם היה הרבה יותר טוב".

ללא אומר ודברים פירק שוב מן הח"ח את הסוכה ובנה אותה שוב במקומה הראשון לכתחילה...

זאת היתה הדרך של גדולי ישראל להעביר על המידות, לא לזעזע או להקפיד חס וחלילה. החפץ חיים למרות גילו ותשישותו עשה רצון אשתו, בלא לומר דבר, הכל למען השלום.

אנו נמצאים ימים לפני חג הסוכות, במיוחד בימים גדולים שאכלו יש הרבה לחץ, הכנות וסידורים רבים שכמנהג עם ישראל מתארגנים לחגים ולא חסר דברים, כ"ה.

היצר הרע עובד שעות נוספות על מנת שהאדם יכעס או יעורר ריב ומדון עם בני ביתו, על האדם לאזור אומץ ולהיאזר בסבלות ובסבלות לא לזעזע ולהתסיס את אש המריבה, ואף אם זרקו לו כמה מילים לשותק ו'להחליק' למען השלום ולא רק קודם החג אלא ובמיוחד בתוך החג להרבות בשמחה ובאהבה עם בני ביתו, ויהי רצון שה' יזכה שלא תמוש השמחה ולא ימוש השלום מבתי ישראל לעולם, אמן.

משולחן המלך

התלמיד לא ידע מה להגיד.

קם הגר"א ומנה לו את כל המחלוקת אחת לאחת, וניתח את המסכת לסוגיותיה ולשיטותיה, הלכותיה ופרטיה. ואח"כ מנה מדברי חז"ל, שיש שמונים וחמישה סוגי סוכות פסולות כמניין 'סכה'. אח"כ מנה מדברי חז"ל תשעים ואחת סוכות כשרות, כמניין 'סוכה' שהיא גימטריא הוי"ה אדנות. כך צריך האדם להיות בקיא.

עם ישראל היחיד שלא נכחד

לעם ישראל 'שלוש רגלים' שהם היסודות הגדולים של עם ישראל. הרי כזה נצחו עם ישראל את כלעם הרשע, אמרה לו האתון: "למה היכתיני זה שלוש רגלים", איך אתה הולך לקלל אומה שחוגגת 'שלוש רגלים'?

עמ"י עולים בשלוש רגלים לכית המקדש, ושם עושים חשבון נפש וחוזרים בתשובה, והולכים בדרך השם. עמ"י מתבונן בעבודת השם, וחוזר ממעשיו. אין עוד אומה כזאת. כל האומות נכחדו מהעולם, ונשארו רק עמ"י שחוגגים 'שלוש רגלים'.

'תקנה השקפה והכנה'

כתוב, שאדם צריך לקנות 'מגעלים' לרגליו. הכוונה להשקפות נכונות, כדי שיכלכל האדם את דרכיו וידע כיצד להתנהג. ואת המטען הזה ייקח האדם מהחג הקדוש הזה. מזה פחד כלעם הרשע.

כמו אדם המכניס את הרכב למוסך ומטפלים לו ברכב ונותנים לו כוח עד הטיפול הבא. כך זה גם 'כרגלים'. אדם מקבל כוח כדי להמשיך הלאה.

אבינו זימן לו בית, ולמקנהו עשה סוכות. אומר ה'טור' שהטעם שעושים את הסוכה עכשיו, הוא כדי להראות שעושים אנו את המצווה לשם שמיים. אם היו עושים בניסן, לא היה היכר המצווה כ"כ, כי מי שרואה אומר 'הוא עושה סוכה, כי הוא רוצה אוויר, כי עכשיו מתחיל החום'. אבל, עכשיו בתשרי מתחיל הגשם ומתחיל החורף, ואדם בזמן הזה נכנס לבית שלו, ואילו עמ"י כולם יוצאים מהבית. וזה מראה שהכל לשם שמיים מה שעמ"י קובעים דירתם בסוכה.

עוד דבר, כתוב בילקוט שמעוני - בראש השנה הקדוש ברוך הוא דן את כל באי עולם, וביום הכיפורים חותם אותם, ואפשר שחם ושלום אולי דן את עמ"י לאיזה גלות. לכן, עכשיו גולים מן הבית לסוכה, וזה מכפר עליהם כאילו גלו בפועל.

הסגולות שבסוכה

דבר פלא הוא שאחרי אותיות 'דין' באות אותיות 'הכס', שזה 'סכה', לרמוז שרק אז, אחרי ימי הדין אפשר לזכות לסוכה.

המשנה אומרת 'חולין ומשמשיהן פטורים מן הסוכה'. אומרים בדרך חסידות, איך האדם יתפטר מחולין ומכל הבעיות? ע"י שהוא יקיים מצוות סוכה. כך נפטרים מהם.

מביא 'כף החיים' מספרים הקדושים, שמי שמקיים כאן מצוות סוכה, בשמיים, אחרי שהאדם נפטר אחרי מאה ועשרים שנה, שום מקטרגים לא יכולים לשלוט עליו. הקדוש ברוך הוא סוכך עליו ע"י מצווה זו שהאדם קיים כאן בעולם.

איך לומדים מסכת...

מסופר על הגאון מוילנא שיום אחד למדו לפניו איזה קבוצה, ואמר להם הרב שחייב כל תלמיד חכם להיות בקיא לכל הפחות במסכת אחת על בוריה. אחד העומדים שם שמע זאת והכין לעצמו את כל מסכת סוכה, ובא אל הרב בחול המועד לומר לו שהוא יודע את כל מסכת סוכה בע"פ.

הגר"א שאל אותו 'כמה מחלוקות יש בין ר' מאיר לר' יהודה, בין ר' עקיבא לר' טרפון, בין אביי ורבא וגם שאר התנאים והאמוראים?...

הלימוד שלך יהיה עוד יותר טוב ועוד יותר טוב.....

שיעור הדף היומי
מפי הרה"ג דן גבאי שליט"א

דף היומי במתיקות ובהירות, משניות וימיות, נ"ך, מוסר, מעשיות והלכות

בימים: א, ב, ד, ה, בישיבת המייש"ר רח' אודט ישראל 4, בת ים
17:40 תפילת ערבית < 18:00 תחילת השיעור

בוא ותגלה שגם אתה יכול לסיים מסכתות בהבנה ובהנאה

שתיה קלה וחמה
לרווחות הלימודים

זוהר על הפרשה

מצוה לשבת בסוכה הנקראת אמונה

(ח"ג דף קג ע"ב רעיא מהימנא) **בַּסֻּכּוֹת תֵּשְׁבוּ שִׁבְעַת יָמִים וְגו'**, (ויקרא כ"ג) **פֶּסַח דָּא (מ"ה) דָּא, לֵישֵׁב בַּסֻּכָּה מִצְוָה זוּ הִיא לְשַׁבֵּת בַּסֻּכָּה. וְהָא אִיקְמִנָא, בְּגִין לְאַתְחִיזָא דִּישְׂרָאֵל יְתִיב בְּרִזָּא דְמַחֲמִנְתָּא, כִּלְא דְחִילוֹ כִּלְל, דְּהָא מְקַטְרָנָא אַתְפָּרֵשׁ מִנִּיהוּ** והרי למדנו שטעם הדבר הוא בכדי להראות שישראל יושבים בצל של סוד האצילות הנקרא אמונה ולכן את הסוכה עושים ישראל בגלוי ובלא פחד כלל כי הרי המקור פרש מהם ע"י שישראל שחדו אותו בשעיר לעזאזל ביוה"כ ולכן אין חשש שיחזור ויקטרע עליהם (רמ"ק). **וְכָל מֵאֵן דְּאִיְהוּ בְּרִזָּא דְמַחֲמִנְתָּא, יְתִיב בַּסֻּכָּה. כְּמָה דְּאִיקְמִנָא, דְּכֵתִיב וְכָל מִי שְׁהוּא מוֹשֵׁר בַּסֻּד הַאֲצִילוֹת הַנִּקְרָאִת אֲמוֹנָה אִזּוּ הוּא יוֹשֵׁב בַּסֻּכָּה כְּמוֹ שְׁלֵמֵדְנוּ עַל מִשְׁכַּח בַּסֻּד, כִּל הָאִזְרָח בִּישְׂרָאֵל יֵשְׁבוּ בַּסֻּכּוֹת דְּהִינּוּ. מֵאֵן דְּאִיְהוּ בְּרִזָּא דְמַחֲמִנְתָּא, וּמִזְרָעָא וְשִׁרְשָׁא דִּישְׂרָאֵל, יֵשְׁבוּ בַּסֻּכּוֹת. וְרִזָּא דָּא אֲתִמֵּר כְּמָה דּוֹכְתִּי שְׁמִי שְׁהוּא מוֹשֵׁר בַּסֻּד הַאֲצִילוֹת הַנִּקְרָאִת אֲמוֹנָה ע"י שְׁהוּא מְחֻרַּע וְהַשּׁוֹרֵשׁ הַקָּדוֹשׁ שֶׁל יִשְׂרָאֵל אִזּוּ הוּא יוֹשֵׁב בַּסֻּכָּה, וְסוּד זֶה נִאֲמַר כְּבֵר בְּכֵמָה מְקוּמוֹת. (ע"כ רעיא מהימנא).**

"בסוכות תשבו שבעת ימים" בסוכות יושבים שבעת הצדיקים

תָּא חֲזִי, בְּשַׁעְתָּא דְּכֵר נֶשׁ יְתִיב בְּמִדּוּרָא דָּא, צִלָּא דְמַחֲמִנְתָּא בָּא וְרָאָה שְׁבַעֲהָ שְׁהָאֵם יוֹשֵׁב בְּמִדּוּר חוּזָה שֶׁל הַסֻּכָּה שְׁהוּא צִל הַאֲצִילוֹת הַנִּקְרָא אֲמוֹנָה, שְׁכִינְתָּא פֶּרְסָא גִרְפָּהָ עֲלֶיהָ מְלַעֲלָא, וְאַבְרָהָם וְחַמְשָׁה צַדִּיקִיָּא אַתְרֵינִי שׁוּיִין מְדוּרֵיהוֹן עֲמִיהָ אִזּוּ הַשְׁכִּינָה פִּרְסַת אֶת כְּנַפֶּיהָ עֲלֵיו מְלַמְעֵלָה שְׁהוּא סוּד הָעֵנָן הַשְׁבִּיעִי הַנִּקְרָא סוּכַת דוֹד וְכֵן אַבְרָהָם שְׁהוּא בַּסֻּד הַחֲסִד וְשָׂאֵר הָאוֹשְׁפִיזִין וְהַצַּדִּיקִים הָאֲחֵרִים שְׁהֵם יִצְחָק יַעֲקֹב מֹשֶׁה אַהֲרֹן וְיוֹסֵף שְׁהֵם כְּנֻגַּד הַגּוֹבֵרָה וְהַנִּיחִי וְהֵם שְׁמִים אֶת מִשְׁכָּנָם אֲצִלָּו (רמ"ק). **אֲמַר רַבִּי אַבָּא, אַבְרָהָם וְחַמְשָׁה צַדִּיקִיָּא, וְדוֹד מְלָכָא, שׁוּיִין מְדוּרֵיהוֹן עֲמִיהָ וּמוֹסְפִי רַבִּי אַבָּא וְאֹמֵר שְׁלָא רַק אַבְרָהָם וְחַמְשָׁה הַצַּדִּיקִים הָאֵלּוּ שְׁמִים אֶת מִשְׁכָּנָם אֲצִלָּו אֵלָּא אִפִּילוּ דוֹד הַמֶּלֶךְ שְׁהוּא בַּסֻּד הַמְלָכוּת הוּא שֵׁם אֶת מִשְׁכָּנוֹ עִימָהֶם. וְהָא הוּא דְכֵתִיב וְהוּא מִשְׁכָּנוֹ מִשְׁכָּנוֹ, בַּסֻּכּוֹת תֵּשְׁבוּ שִׁבְעַת יָמִים דְּהִינּוּ. שִׁבְעַת יָמִים כְּתִיב, וְלֹא בְּשִׁבְעַת יָמִים**

ממלכת הרשב"י

עיר יקדיש מן שמיא נחית

עם אות כ' להורות שבסוכה יושבים שבעת הצדיקים האלו הנקראים שבעת ימים שהם האושפזין ששורשם הוא מז"ת דו"א. **כְּנוֹנָא דָּא כְּתִיב וְכָמוֹ כֵּן מִשְׁכָּנוֹ (שְׁמוֹת ל"א) כִּי שִׁשְׁת יָמִים עָשָׂה יְהוָה אֶת הַשָּׁמַיִם וְגו'** פירשו שכתוב כי ששת ימים ולא בששת ימים עם אות כ' להורות שאת הו"ק הנקראים ששת ימים עשה ה' ועל ידם הוא ברא את השמים והארץ. **וּבְעֵי כֵר נֶשׁ לְמַחְדֵּי כָכֵל יוֹמָא וְיוֹמָא, בְּאִנְפִּין גְּהִירִין, בְּאוֹשְׁפִיזִין אֱלִין דְּשָׂרִיין עֲמִיהָ וְכָן צִדִּיק הָאֵדָם לְשִׁמּוֹחַ כָּכֵל יוֹם וְיוֹם מִחַג הַסֻּכּוֹת וְלֹא יַעֲסֵךְ כָּלֵל אֵלָּא יִהְיוּ בַּסֻּכָּה פְּנִים יְפוֹת עִם הָאֵלּוּ הָאוֹשְׁפִיזִין הַשּׁוֹכְנִים עִמּוֹ, כִּי בְּשָׂאֵר יָמוֹת הַשָּׁנָה לֹא מְתַלּוּהָ לְאֵדָם אֵלָּא הַשְׁכִּינָה בְּלִבָּהּ אֲבָל בִּימֵי חַג הַסֻּכּוֹת מְתַלּוּיִם אֵלֶיּוּ כֹל הו"ת שְׁהֵם הַשּׁוֹרֵשׁ שֶׁל הָאוֹשְׁפִיזִין וְאִזּוּ הֵם שׁוֹרֵשׁ מִחַמַּת הָאֵדָם וְלֹא מִחַמַּת הַסֻּכָּה וְכָן אִם הוּא מְנִיחַ אֶת הַסֻּכָּה וְהוֹלֵךְ לוֹ עוֹסֵק בְּעַסְקֵיהֶם אֵינֶם יוֹשְׁבִים שֵׁם (רמ"ק).**

צריך לשמוח בסוכה ולהזמין את האושפזין

וְאֹמֵר רַבִּי אַבָּא, כְּתִיב בַּסֻּכּוֹת תֵּשְׁבוּ שִׁבְעַת יָמִים, וְלִבְתֵּר יֵשְׁבוּ בַּסֻּכּוֹת. בְּקִדְמִיתָא תֵּשְׁבוּ, וְלִבְתֵּר יֵשְׁבוּ ואמר רבי אבא שכחתלה כתוב 'בסוכות תשבו שבעת ימים' ואח"כ כתוב 'כל האזרח בישראל יושבו בסוכות' וקשה למה כחתלה כתוב 'תשבו' בלשון נוכח ואח"כ כתוב 'ישוב' בלשון נסתר. **אֵלָּא, קְרַמָּאָה לְאוֹשְׁפִיזִין. תְּנִינָא, לְכִנִּי עֲלִמָּא אֵלָּא כְּחַתְחֵלָה הוּא צִיּוּר לְאוֹשְׁפִיזִין הַעֲלִיּוֹנִים וְאִח"כ הוּא צִיּוּר לְיִשְׂרָאֵל הַנִּמְצָאִים בַּעֲשִׂיָּה שְׁהֵם רְחוּקִים בְּתַכְלִית הִירְחוּק וְכָן נִאֲמַר עֲלֵיהֶם לִשּׁוֹן נִסְתָּר (הרמ"ק). **קְרַמָּאָה לְאוֹשְׁפִיזִין, כִּי הָא דְרַב הַמְנוּנָא סָבָא, מִדְּהוּ עֵייל לְסוּכָּה הָהָא חֲדִי, וְקָאִים עַל פִּתְחָא לְסוּכָּה מְלָנָא וְכַתְחֵלָה הוּא צִיּוּר לְאוֹשְׁפִיזִין כְּמוֹ רַב הַמְנוּנָא סָבָא שְׁהוּא הִיהָ נוֹהֵג שְׁכָאֲשֶׁר הוּא הִיהָ נִכְנָס לְסוּכָּה הוּא הִיהָ שִׁמּוֹחַ כִּי זֶהוּ הָעִיקָר לְכּוֹת לְאוֹשְׁפִיזִין שְׁהוּא לְהִרְאוֹת פְּנִים מֵאִירוֹת לְאוֹשְׁפִיזָא וְאִח"כ הוּא הִיהָ עוֹמֵד עַל פִּתְחָ הַסֻּכָּה מִבְּפָנִים****

בגין דא יפקון מ

כי אין האושפזין באים אלא רק כשיכנס לסוכה (רמ"ק). **וְאֹמֵר נְזֻמָּן לְאוֹשְׁפִיזִין. מְסַדֵּר (נ"א נְסַדֵּר) פְּתוּרָא, וְקָאִים עַל רִגְלֹהֵי, וּמְכַבֵּד וְהִיהָ רַב הַמְנוּנָא אֹמֵר נִכְיִן מְקוֹם לְאוֹשְׁפִיזִין וְהִיהָ מְסַדֵּר אֶת הַשּׁוּלְחָן הָרִמּוֹז לְמַלְכוּת שְׁהַאוֹשְׁפִיזִין שׁוֹכְנִים עֲלֶיהָ וְהוּא הִיהָ עוֹמֵד עַל רִגְלֵי כְּבָדִי לְהַזְמִין אֶת הָאוֹשְׁפִיזִין וְהוּא הִיהָ מְכַבֵּד לִישֵׁב בַּסֻּכָּה כִּי ע"י הַכְּרֵכָה הוּא הִיהָ עוֹשֶׂה מְרַכְבָּה לְמַלְכוּת הַנִּקְרָאִת סוּכָה שְׁתַּכְלֵל לְכּוּא (רמ"ק), **וְאֹמֵר בַּסֻּכּוֹת תֵּשְׁבוּ שִׁבְעַת יָמִים. תִּיכּוּ אוֹשְׁפִיזִין עֲלֵאִין, תִּיכּוּ. תִּיכּוּ אוֹשְׁפִיזִי מְהִימְנוּתָא, תִּיכּוּ וְהִיהָ אֹמֵר בַּסֻּכּוֹת תֵּשְׁבוּ שִׁבְעַת יָמִים, דְּהִינּוּ שְׁהִיהָ מְזֻמִּין אֶת הָאוֹשְׁפִיזִין הַנִּקְרָאִים שִׁבְעַת יָמִים וְשִׁישְׁכְּנוּ עַל הַמְלָכוֹת הַנִּקְרָאִת סוּכָה וְהִיהָ אֹמֵר שְׁכּוּ אוֹשְׁפִיזִין עֲלִיּוֹנִים שְׁכּוּ וְשָׁכּוּ אִתְּם הָאוֹרְחִים שְׁאִתְּם בַּסֻּד הַאֲצִילוֹת הַנִּקְרָא אֲמוֹנָה. **אֲרִים (ס"א אֲסָחִי) יְדוּי, וְחֲדִי, וְאֹמֵר זְכָאָה חוּלְקָנָא, זְכָאָה חוּלְקִיהוֹן דִּישְׂרָאֵל וְאִח"כ הִיהָ מְרִים אֶת יְדֵיו לְקַשֵּׁר אֶת הָעֵשֶׂר הַסְּפִירוֹת הָרִמּוֹזִים כַּעֲשֶׂר אֲצַבְעוֹת וְהוּא הִיהָ שִׁמּוֹחַ כְּבָדִי לְהַמְשִׁיךְ לְאוֹשְׁפִיזִין שִׁמּוֹחַ מִהִבְנִינָה שְׁהִיא שׁוֹרֵשׁ הַשְׁמַחָה וְהִיהָ אֹמֵר אֲשֶׁרִי חֲלָקְנִי שׁוֹכְנִי לְכָךְ וְאֲשֶׁרִי חֲלָקְנִי שֶׁל יִשְׂרָאֵל, דְּכֵתִיב שְׁכַתּוֹב, (דְּבָרִים ל"ב) **כִּי חֲלָק יְהוָה עִמּוֹ וְגו'** דְּהִינּוּ שְׁלָא זְכִינוּ לְכָךְ מִצַּד הַבְּחִירָה אֵלָּא מִצַּד זְכוּת אֲבוֹת יִשְׂרָאֵל הֵם חֲלָק ה', וְהָהָא יְתִיב וְאִח"כ הִיהָ יוֹשֵׁב בַּסֻּכָּה מֵאַחֵר שְׁכַבְרָה הָאוֹשְׁפִיזִין בָּאוּ וְיֵשְׁבוּ (רמ"ק).******

בימי חג הסוכות צריך לשמח את העניים

תְּנִינָא, לְכִנִּי עֲלִמָּא, דְּמֵאֵן (דף ק"ד ע"א) דְּאִיתָ לִּיהָ חוּלְקָא בְּעָמָא וּבְאַרְעָא קְדִישָׁא, יְתִיב בְּצִלָּא דְמַחֲמִנְתָּא וְהַצִּיּוּר הַשְּׁנִי הוּא לְכִנִּי הָעוֹלָם שְׁהֵם יִשְׂרָאֵל וְהַפְּסוּק בָּא לְמַר שְׁמִי שִׁישׁ לוֹ חֲלָק בְּעַם הַקָּדוֹשׁ ע"י שִׁישׁ לוֹ נִשְׁמָה קְדוּשָׁה מְשׁוֹרֵשׁ יִשְׂרָאֵל שְׁהֵם מִצַּד ז"א וְכִי שִׁישׁ לוֹ חֲלָק בְּאַרְץ הַקָּדוּשָׁה מִצַּד הַמְלָכוֹת אִזּוּ לֵכֵן הוּא רָאוּי לְשַׁבֵּת בַּסֻּכָּה תַּחַת צִל ז"ת דְּאֲצִילוֹת הַנִּקְרָא אֲמוֹנָה, לְקַבֵּלָא אוֹשְׁפִיזִין, לְמַחְדֵּי בְּהָאִי עֲלִמָּא וּבְעִלְמָא דְּאִתִּי וְכֵן הוּא רָאוּי לְקַבֵּל אֶת הָאוֹשְׁפִיזִין הַמְשׁוֹרְשִׁים בִּז"ת דְּאֲצִילוֹת וְאִזּוּ הוּא יְהִיהָ שִׁמּוֹחַ בְּעוֹלָם הַזֶּה ע"י נִשְׁמָתוֹ שְׁהִיא מִהִבְנִינָה וְהִיא מִשְׁתַּעֲשַׁעַת בְּמִצְוֹת וְאִזּוּ הוּא יְהִיהָ שִׁמּוֹחַ בְּעוֹלָם הַבָּא שְׁהוּא תַּעֲלֵה נִשְׁמָתוֹ לְכִינָה עֲצֻמָּה כְּבָדִי לְשִׁמּוֹחַ שֵׁם (רמ"ק). **וּבְעֵי לְמַחְדֵּי לְמַסְכְּנִי, מֵאִי טַעְמָא וְכֵן צִדִּיק בִּימֵי חַג הַסֻּכּוֹת לְשִׁמּוֹחַ אֶת הָעֲנִיִּים, וְכֵן הַסִּיכָה לִזֶּה. בְּגִין דְּחוּלְקָא דְּאִינוּן אוֹשְׁפִיזִין דְּזֻמִּין דְּמַסְכְּנִי הוּא אֵלָּא מִפְּנֵי שְׁחֲלָקְנִי שֶׁל הָאוֹשְׁפִיזִין שְׁהִזְמִין הָאֵדָם לְסוּכָּה הוּא הַחֲלָק שֶׁל הָעֲנִיִּים כִּי זֶהוּ תַּאוֹת הַצַּדִּיקִים שְׁעֲנִיִּים יֵאָכְלוּ אֶת חֲלָקְנִי כִּי ע"כ נִמְשַׁךְ אוֹר הַכִּינָה לְמַלְכוּת דְּרַךְ הו"ק וְכָן מְמִילָא יֵשׁ לָהֶם הַנָּאָה מִזֶּה (רמ"ק). **וְהָהָא דִּיתִיב בְּצִלָּא דָּא דְמַחֲמִנְתָּא, וְזֻמִּין אוֹשְׁפִיזִין אֱלִין עֲלֵאִין, אוֹשְׁפִיזִי מְהִימְנוּתָא, וְלֹא יְהִיב לִזֶּן חוּלְקִיהוֹן, כְּלָהוּ קְרִימִי מְנִיָּה,****

זוהר על הפרשה

וְאִשְׁכֵּב וְאֶרְוִי בְּקִדְמִיתָא, וְמִה דִּישְׁתָּאָר אֶתָּן לְמַסְכְּנֵי אֲמִנָּם לֹא יֵאמֹר הָאֲדָם שְׂאֵנִי אוֹכֵל וְאִשְׁכֵּב וְאִשְׁתָּא בְּהַתְחַלָּה וְאַחֲרָיִךְ מִה שִׁישְׁאָר אֲנִי אֶתָּן לַעֲנִי, אֲלֵא דִּישְׁא דְּכָלָא דְּאוֹשְׁפִיזִין הוּא, וְאִי חֲדִי לְאוֹשְׁפִיזִין וְדִוִּי לִוְן, קִדְשָׁא בְּרִידָה הוּא חֲדִי עֲמִיָּה אֵלֵּא בְּרֵאשִׁית הַכֹּל צִרִיד לִתֵּת לְאֹכֵל לְאוֹרָחָא כִּי הֵם חֵלְקֵי הָאוֹשְׁפִיזִין הַקְדוּשִׁים וְלֹכֵן דְּרֵאדִי לִתֵּת לַעֲנִיִּים אֶת חֵלְקֵם בְּהַתְחַלָּה וְלֹכֵן אִם שְׂמַח הָאוֹרָחַ וְהוּא מְרוּזָה וּמִשְׁכִּיבֵי אוֹתוֹ אוֹ הַקִּב־ה שְׂמַח עִמּוֹ, וְאַכְרָהֶם קָרִי עֲלֵיהּ וְאִז אַכְרָהֶם אֲבִינוּ קוֹרָא עֲלֵיו אֶת הַפְּסוּק, (יִשְׁעִיָּה נח) **אֲזַ תִּתְּעַנֵּנִי עַל יְהוָה וְגו'. וְיִצְחָק קִיאִרִי עֲלֵיהּ וְיִצְחָק הַחֲתוּם בְּגִבּוֹרָה קוֹרָא עֲלֵיו אֶת הַפְּסוּק, (יִשְׁעִיָּה נד) **כֹּל כִּלְי יוֹצֵר עֲלֵיךָ לֹא יִצְלַח דְּהֵיִינוּ שְׂלֵא יִצְלִיחוּ כּוֹחוֹת הָרִין לְהוֹיֵק לָךְ.** אֲמַר רַבִּי שְׂמַעוֹן, הָאִי, דּוֹד מְלָכָא אֲמַר לֵיהּ, בְּגִין דְּכָל זִינִין דְּמְלָכָא, וְקִרְבִּין דְּמְלָכָא, בִּידוֹי דְּדוֹד אֶתְפַּקְדוּ אוֹלָם רִשְׁבִּי חוֹלֵק וְאוֹמַר שְׂאֵת הַפְּסוּק שֶׁל כָּל כִּלְי וְגו' אֲמַר דּוֹד הַמֶּלֶךְ הַחֲתוּם בְּמַלְכוּת בְּגַלְל שְׂכָל כִּלְי הַמַּלְחָמָה שֶׁל הַמֶּלֶךְ וְכֵן הַמַּלְחָמוֹת שֶׁל הַמֶּלֶךְ בִּיד דּוֹד נִמְסְרוּ וְלֹכֵן דּוֹד אֲמַר שְׂלֵא יוֹצְלַח עֲלֵיו כִּלְי הַמַּלְחָמָה, אֲבָל יִצְחָק קִיאִרִי אֲבָל יִצְחָק אֲבִינוּ אֲמַר עֲלֵיו אֶת הַפְּסוּק, (תְּהִלִּים קיב) **גִּבּוֹר כְּאֶרֶץ יְהוָה זֶרְעוֹ וְגו', הוֹן וְעוֹשֶׁר וְגו'.** דְּהֵיִינוּ שִׁכּוּאוֹ עֲלֵיו הַגִּבּוֹרָה וְהַעוֹשֶׁר שֶׁהֵם מִצַּד הַגִּבּוֹרָה.**

היושב בסוכה ולא נותן חלק לעניים הקב"ה נפרע ממנו

דּוֹד מְלָכָא אֲמַר, (חֲסֵד כֹּא) **וְאִשְׁלִים דִּינוֹי, דְּכִתִּיב** וְדוֹד הַמֶּלֶךְ שֶׁהוּא מְשַׁלֵּם וְחוֹתֵם אֶת דִּינוֹ שֶׁל הָאָדָם הַזֶּה, הוּא אֲמַר שְׂעַל אָדָם זֶה כְּתוּב בְּפִסְקוֹ, (שְׁמוּאֵל א כה) **וַיְהִי כַעֲשֶׂרֶת הַיָּמִים וַיִּגּוֹף יְהוָה אֶת נָבֶל וַיָּמָת וַקִּשָּׁה. מֵאִי קָא מִיָּדִי** אִיזוֹר קִלְחָה יֵשׁ בְּפִסְקוֹ הַזֶּה וְהֵלֵא הוּא רַק סִיפּוֹר דְּבָרִים בְּעֵלְמָא (רמ"ק). **בְּגִין דְּדוֹד שְׂאֵל לְנָבֶל, וְאַתְעֵבִיד לֵיהּ אוֹשְׁפִיזָא, וְלֹא כְּעָא אֵלֵּא בְּגַלְל שְׂדוּד בִּיקֶשׁ מִנְכֵּל שִׁישְׁלַח לֹד מִזּוֹן וְעִי"כ דּוֹד יְהוָה אוֹרַח שֶׁל נָבֶל, אוֹלָם נָבֶל לֹא רָצָה לִתֵּת לֹד מִזּוֹן וְלֹכֵן הוּא נַעֲשֵׂשׁ וּמָת. וְדָא זְמִין לֵיהּ, וְלֹא יְהֵב לֵיהּ חוֹלְקָא** וְלֹכֵן זֶה הָאִישׁ שִׁישְׁבֵּשׁ בְּסוֹכְתוֹ וְהוּא מִזְמִין אֶת דּוֹד הַמֶּלֶךְ וְהוּא לֹא נוֹתֵן לֹד אֶת חֵלְקוֹ שֶׁהוּא חֵלֶק הָעֲנִיִּים אוֹ לֹכֵן דּוֹד אֲמַר עֲלֵיו כְּמוֹ שֶׁהַקִּב־ה נִפְרַע מִנְכֵּל כִּךְ הוּא יִפְרַע מֵאוֹתוֹ הָאָדָם, וּבְאִינוֹן עֲשֶׂרָה יוֹמִין דְּדוֹד מְלָכָא דִּיאִן עֲלֵמָא, אֶתְרֵן עֲלֵיהּ הֵהוּא כִּרְ נֶשׁ דְּאִשְׁלִים לֵיהּ בִּישׁ יְתִיד מִנְכֵּל וְלֹכֵן בְּאוֹתָם הַיָּמִים שֶׁל עֲשִׂי"ת שֶׁאֵז דּוֹד הַמֶּלֶךְ שֶׁהוּא בְּסוֹד הַשְׁכִּינָה דָן אֶת הָעוֹלָם אוֹ הוּא גַם דָן אֶת הָאָדָם הַזֶּה שֶׁהוּא גַּמֵּל עִמּוֹ רַעָה יוֹתֵר מִנְכֵּל הַכְּרַמִּל מֵאוֹחַר שֶׁנָּבֶל לֹא הוֹמִין אֶת דּוֹד כִּלְל אֲמַנָּם אוֹתוֹ הָאָדָם הוֹמִין אֶת דּוֹד וְלֹא נָתַן לֹד אֶת חֵלְקוֹ שֶׁהוּא חֵלֶק הָעֲנִיִּים (מק"מ).

צריך לתת חלק ומנה יפה לעניים והעושה כן מתברך מהאושפיזין

אֲמַר רַבִּי אֱלֵעָזָר (בְּגִין כֹּךְ) **אוֹרִיִּיתָא לֹא אֶטְרַח עֲלֵיהּ דְּבִר נֶשׁ יְתִיד, אֲלֵא כְּמָה דְּכִיל אוֹמַר רַבִּי אֱלֵעָזָר שֶׁהוֹתֵרָה לֹא הִטְרִיחָה עַל הָאָדָם יוֹתֵר מִדִּי כְּבִיד שִׁיתָ יוֹתֵר מִכִּי יִכּוֹלֵת אֵלֵּא יֵתָן רַק כִּפִּי יִכּוֹלֵת, דְּכִתִּיב שְׂכַתוֹב, (דְּבָרִים טז) **אִישׁ כְּמַתְנֵת יְדוֹ וְגו'.** דְּהֵיִינוּ שִׁיתָ הָאָדָם כִּפִּי יִכּוֹלֵת. וְלֹא**

וְאִמְרִי וְאִם הָיוּשֵׁב בְּצֵל הַסּוֹכָה שֶׁהִיא צֵל הָאֲמוּנָה הוּא מִזְמִין אֶת הָאוֹשְׁפִיזִין הָעֲלִיּוֹנִים שֶׁהֵם הָאוֹשְׁפִיזִין הַגְּדוֹלִים אֶת הַיִּיחּוּד שֶׁל הָאֲצִילוֹת הַנִּקְרָא אֲמוּנָה וְהוּא לֹא נוֹתֵן לָהֶם אֶת חֵלְקֵם שֶׁהוּא חֵלֶק הָעֲנִיִּים אוֹ כָּל הָאוֹשְׁפִיזִין עוֹמְדִים מִלְּפָנָיו וְאוֹמְרִים (מִשְׁלִי כג) **אֵל תִּלְחֶם אֶת לְחֶם רַע עֵין וְגו'.** כִּי הוּא חֵלֶק הַסֵּט־א הַנִּקְרָא רַע וְלֹכֵן הוּא רַע עֵין, **אִשְׁתַּכַּח דְּהֵהוּא פְתוּרָא דְּתַקִּין, דִּילִיָּה הוּא, וְלֹא דְּקִדְשָׁא בְּרִידָה הוּא** נִמְצָא שְׂאוֹתוֹ הַשּׁוֹלֵחַן שֶׁהוּא תִיקָן וְהִכִּין הוּא עֲשָׂה אֶת זֶה בְּשִׁבְלֵהּ וְלֹא בְּשִׁבְלֵהּ הַקִּב־ה, **עֲלֵיהּ כְּתִיב** וְלֹכֵן עֲלֵיו נִאֲמַר (מִלָּאכִי ב) **וְזִרְיָתִי פִּרְשׁ עַל פְּנִיכֶם וְגו'.** דְּהֵיִינוּ, **פִּרְשׁ חֲנִיכֶם, וְלֹא חֲנִי** שֶׁהוּא דוֹקָא שֶׁהַחֲנִים הֵם שְׂלֹכֶם מֵאוֹחַר שֶׁאֵין לַעֲנִיִּים חֵלֶק כּוֹזָה וְלֹכֵן הֵם חֲנִיכֶם וְלֹא חֲנִי. **וְוִי לִיָּה לְהֵהוּא כִּרְ נֶשׁ, בְּשַׁעֲתָא דְּאִלִּין אוֹשְׁפִיזִין מְהִימְנוּתָא קִימִי מִפְתוּרִיָּה אוֹי לֹד לְאוֹתוֹ אָדָם שְׂכַאשֶׁר הָאוֹשְׁפִיזִין שֶׁל הָאֲצִילוֹת הַנִּקְרָא אֲמוּנָה כְּאִם אֲצִלֹּ וְהֵם עוֹמְדִים מַעַל שׁוֹלְחָנוֹ מֵאוֹחַר שֶׁהוּא לֹא נוֹתֵן אֶת חֵלְקֵם שֶׁהוּא חֵלֶק הָעֲנִיִּים.**

האושפיזין מקללים את האדם שלא משמח ועוזר לעניים בחג

וְאֲמַר רַבִּי אַבָּא, אַכְרָהֶם, כֹּל יוֹמֵי תְּהוּה קִיאִים בְּפִרְשֵׁת אוֹרְחִין, לְזִמְנָא אוֹשְׁפִיזִין, וְלִתְקַנָּא לִוְן פְּתוּרִי וְאוֹמַר רַבִּי אַבָּא שְׂאִבְרָהֶם אֲבִינוּ כָּל יְמֵיו הִיָּה עוֹמֵד בְּפִרְשֵׁת דְּרִכִּים כְּבִיד לִזְמַן אֵלֵּי אוֹרְחִים וְלַחֲכִין לָהֶם שׁוֹלְחָנוֹת עֲרוּכִים בְּמַטְעֵמִים, כִּי אַכְרָהֶם אִישׁ הַחֲסֵד הִיָּה רֵאשׁ לִזְ"ת הַנִּקְרָאִים אוֹשְׁפִיזִין וְלֹכֵן הִיָּה טוֹרָה לְחַזְמִין אֵלֵּי אוֹרְחִים הַרוֹמְזִים לְאוֹשְׁפִיזִין וְלַחֲכִין לָהֶם שׁוֹלְחַן הַרוֹמְזוֹ אֵל הַמַּלְכוּת וְהוּא הִיָּה מְכוּון כּוֹזָה כָּל יְמֵיו כְּמוֹ שְׂאֵנוּ עוֹשִׂים בְּסוֹכוֹת (רמ"ק), **הַשְׁתָּא, דְּמִזְמִנִּין לֵיהּ, וְלִכְלָחוּ צִדִּיקֵיָּא, וְלְדוֹד מְלָכָא, וְלֹא יְהֵבִין לִוְן חוֹלְקִיהוֹן, אַכְרָהֶם קִיאִים מִפְתוּרָא, וְקָרִי** אֲבָל עֲכָשִׁי בְּסוֹכוֹת שְׂאֵנוּ מִזְמִינִים אוֹתוֹ וְכֵן אֶת שְׂאֵר הַצִּדִּיקִים שֶׁהֵם בְּסוֹד הו"ק וְכֵן אֶת דּוֹד הַמֶּלֶךְ שֶׁבְּסוֹד הַמַּלְכוּת אוֹ לֹכֵן אִם לֹא נוֹתֵנִים לָהֶם אֶת חֵלְקֵם שֶׁהוּא חֵלֶק הָעֲנִיִּים אוֹ אַכְרָהֶם אֲבִינוּ עוֹמֵד מֵהַשּׁוֹלְחַן וְהוּא קוֹרָא עַל אוֹתוֹ אָדָם, (בְּמִדְבָּר טז) **סוֹדוֹ נָא מַעַל אֲהִלִּי הָאֲנָשִׁים הִרְשָׁעִים הָאֵלֶּה. וְכִלְחוּ סִלְקִין אַבְתְּרִיָּה** וְכֵן כָּל שְׂאֵר הַצִּדִּיקִים מִסְתַּלְקִים אַחֲרָיו. **יִצְחָק אֲמַר** וְיִצְחָק אֲבִינוּ אֲמַר, (מִשְׁלִי יג) **וּבִטָּן רִשְׁעִים תִּתְּקֹסֵר** דְּהֵיִינוּ שְׂתִמִּיד הִרְשָׁעִים כְּטַגֵּם חֲסִידָה וְאִינוֹם שְׂכַעִים לְעוֹלָם מֵאוֹחַר שֶׁהֵם רודִּפִּים תְּמִיד אַחֲרֵי הַתְּאוּוֹת. **יִעֲקֹב אֲמַר** וְיִעֲקֹב אֲבִינוּ אֲמַר, (מִשְׁלִי כג) **פֶּתַד אֲכַלְתָּ תְּקִיאָנָה** דְּהֵיִינוּ שְׂאֵם תֹּאכֵל פֶּת שֶׁל צֵן סוֹפֵר לְהַקְיָא מִפְּנֵי שֶׁהוּא חֲבִישׁ עֲלֵיךְ בְּעֵין רַעָה כְּשַׁעֲתָא אֲכִילָתָה. **וְשְׂאֵר כָּל צִדִּיקֵיָּא אֲמַרִי** וְשְׂאֵר כָּל הַצִּדִּיקִים שֶׁהֵם מִשְׂאֵה אַחֲרָן וְיוֹסֵף אֲמַרְם, (יִשְׁעִיָּה כח) **כִּי כָּל שְׁלַחְנוֹת מְלָאוֹ קִיא צוּאָה כִּלְי מְקוֹם** דְּהֵיִינוּ שְׂכַשְׁלַחְנוֹת הִרְשָׁעִים הַכֹּל מִלֵּא קִיא וְצוּאָה מְכִיל מְקוֹם פְּנוֹי וְנָקִי.

האדם הזוכה להאכיל את העניים זוכה לכל הברכות

יִעֲקֹב אֲמַר וְיִעֲקֹב אֲבִינוּ אֲמַר עֲלֵיו אֶת הַפְּסוּק, (יִשְׁעִיָּה נח) **אֲזַ יִבְקַע כְּשַׁחַד אוֹרְדָּה וְגו'.** דְּהֵיִינוּ שִׁיאִיר וְיוֹרַח אוֹר הַצִּלְחָתָךְ כְּאוֹר הַשְּׁחַר וְעִי"כ יְהוָה לָךְ אֲרוּכָה וּמִרְפָּה לְכָל צֹרֶךְ, **שְׂאֵר צִדִּיקֵיָּא אֲמַרִי** וְשְׂאֵר הַצִּדִּיקִים שֶׁהֵם מִשְׂאֵה אַחֲרָן וְיוֹסֵף אֲמַרְם עֲלֵיו אֶת הַפְּסוּק, (יִשְׁעִיָּה נח) **וְנִתְּחַד יְהוָה תְּמִיד וְהַשְׁבִּיעַ וְגו'.** דְּהֵיִינוּ שְׂתִמִּיד הַקִּב־ה יִתְּחַד אוֹתָךְ בְּדֶרֶךְ הַטּוֹבָה וְתִמִּיד הַקִּב־ה יִשְׁבִּיעַ אֶת נַפְשְׁךָ וְלֹא תִרְדֶּה חֲסֵד מְכִיל טוֹבָה וּבִרְכָּה, **דּוֹד מְלָכָא אֲמַר** אֲבָל דּוֹד הַמֶּלֶךְ הוּא זֶה שְׂאוֹמֵר עֲלֵיו אֶת הַפְּסוּק, (יִשְׁעִיָּה נד) **כֹּל כִּלְי יוֹצֵר עֲלֵיךָ לֹא יִצְלַח, דְּהֵהוּ הוּא עַל כָּל זִינִין עֲלֵמָא אֶתְפַּקְדָּה** כִּי הִרִי דּוֹד הַמֶּלֶךְ הוּא הִיָּה הַמְּמוֹנָה עַל כָּל מַלְחָמוֹת הַמֶּלֶךְ וְלֹכֵן הוּא מְכַרְכוֹ שֶׁל יִצְלִיחוּ עֲלֵיו כִּלְי הַמַּלְחָמָה. **זְכָאָה חוֹלְקִיָּה דְּבִר נֶשׁ, דְּזִכִּי לְכָל הָאִי.** זְכָאָה חוֹלְקִיָּהוֹן דְּצִדִּיקֵיָּא, **בְּעֵלְמָא דִּין, וּבְעֵלְמָא דְּאִתִּי** אֲשֶׁרִי חֵלְקוֹ שֶׁל הָאָדָם שֶׁהוּא זְכָאָה לְהַאכִיל עֲנִיִּים בְּשִׂמְחָתוֹ וְעִי"כ הוּא זְכָאָה לְכָל הַבְּרִכוֹת הָאֵלֹּל שֶׁמְכַרְכִּים אוֹתוֹ הָאוֹשְׁפִיזִין שֶׁהוּא נוֹתֵן אֶת חֵלְקֵם שֶׁהוּא חֵלֶק הָעֲנִיִּים וְאֲשֶׁרִי חֵלְקֵם שֶׁל הַצִּדִּיקִים הַזּוֹכִים לָזֶה בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא, **עֲלִיָּהוּ כְּתִיב** וְעֲלֵיהֶם נִאֲמַר הַפְּסוּק (יִשְׁעִיָּה ס) **וְעַמְךָ כֻּלָּם צִדִּיקִים וְגו'.**

שכיום הזה יהיה אור!"

תפילין מאבא

עוד מספר מורנו הרב שליט"א, שאביו הביא לו תפילין, אך הוא לא כ"כ שמח בהם, מחמת שהם היו מעור בהמה דקה ולא מעור בהמה גסה. שאלו אביו, "למה אתה מצטער? לך לרב, ומה שיאמר הרב - קדוש". הביא מורנו הרב שליט"א לרב שרעבי את התפילין, והרב אמר, "אלה תפילין משובחות

ציון רבינו מרדכי שרעבי בהר המנוחות

ביותר". אמר לו מורנו הרב שליט"א, "כבוד הרב, כפנים שמעתי שהן משובחות. אך בחוץ, זה מבהמה דקה. של כבודו זה בהמה דקה?" ענה הרב, "לא, שלי מבהמה גסה. אך ר' ציון ברכה לובש בהמה דקה, ויש אדמו"רים שרוצים רק מבהמה דקה, וגם הקדמונים היו עושים מבהמה דקה. חוץ מזה, אבא שלך אין לו כסף. מאיפה הוא יביא לך? תסכים עם זה! ואני אניד לו שכשיהיה לו כסף, יביא לך תפילין חדשים מבהמה גסה". יצא מורנו הרב שליט"א מביתו בשמחה.

עברה שנה, ואביו הביא לו תפילין מבהמה גסה. בניו הצעיר בא להראות לרב שרעבי, ואמר, "כבוד הרב, זה עדין אינו מושלם כפי שרציתי! התפילין הן רבינו תם ולא רש"י". הכיט בו הרב ממושכות, ולכסוף אמר, "מהיום תלכש את שניהם".

חצר ביתו בו היו באים קהל רב להתברך

שרפי קודש

בצורה שכזו? איך יעשה מסיכה - בחושך? אמר לו הרב, "אל תדאג, בניו. ביום הבר-מצוה שלך יהיה אור!". ביום לפני הבר-מצוה, כשמדיניות ההאפלה עדין הייתה בשיאה, הורדים של מורנו הרב שליט"א רז צורך "לעזור לבניו להתפקח". אמרו לו, "תדאג, למרות שהרב אמר לך שיהיה אור, עדיין אין אפשרות להדליק אור. כנראה הוא רק התכוון לאחל לך זאת... בוא נכין עכשיו בריסטולים לחלונות, כדי שנוכל להדליק לפחות מעט אור". אמר להם מורנו הרב שליט"א, "אל תשימו שום בריסטול. אם תשימו, אני אקרע לכם... אם הרב אמר שיהיה אור, אז כך יהיה, ללא שום ספק!"

למחרת, בצהריים, עדיין לא השתנה דבר, ובזמן שמורנו הרב שליט"א היה בישיבה, בני המשפחה שמו בריסטולים בחלונות. לאחר מכן, התפלל מורנו הרב שליט"א עם הרב שרעבי מנחה וערבית, וסיימו בשעה שש. ליד הישיבה היתה גרה אישה זקנה, שהיתה מדליקה רדיו בקול, והרב ניגש לכיוון ביתה לשמוע אם התחדש דבר, אך עדיין לא הודיעו על סיום ההאפלה. שאלו הילדים את מורנו הרב שליט"א, "מה תעשה עכשיו? הרי הרב אמר לך שיהיה אור..." ענה להם, "חכו. יהיה אור, כמו שאמר הרב".

הגיעה השעה שבע, והודיעו בחדשות שנגמרה ההאפלה, ואפשר להדליק אורות... לפני שיצא מורנו הרב שליט"א מהישיבה, הלך לנשק לרב שרעבי את היד, והרב שרעבי שאל אותו "למה אתה צוחק?" ענה מורנו הרב שליט"א, "כי נהיה אור". אמר הרב שרעבי, "אמרתי לך

מעשיות והנהגות מכלי ראשון שנשמעו מפי קודשו של מרן הגאון המקובל חכם **בניוהו שמואל שליט"א** על רבותיו חכמי ישראל **שרפי הקודש** ומה ששמע מפי קודשם על רבותיהם וזיע"א

המשך מעשיות על רבינו מרדכי שרעבי צוק"ל מייסד ישיבת נהר שלום

להסתיר את הניסים

מספר מורנו הרב שליט"א, שכתור ילדים הם היו יודעים, שמה שהרב היה אומר, היה מתקיים.

יום אחד, כשמורנו הרב

שליט"א היה ילד, הוא

סבל מאוד מכאבים ברגלו,

ולא יכול היה ללכת. אימו

באה לרב שרעבי ובכתה

לפניו. והרב שרעבי

בענותנותו

הרבה הגיע

לביטום,

וביקש

שיראו לו

את הרגל

הכואבת.

הוא תפס במקום

הכאב, ואמר, "מהיום,

כבר לא יכאב לך". אחר

פנה ואמר לאימו של

הרב, "תחליפי לו את

הגרביים מגרבי גומי

לכותנה, ויהיה בריא".

לאחר שיצא הרב, אמר מורנו

הרב שליט"א לאימו, "הרב בירך,

ומהיום יהיה בסדר, גם אם לא תחליפי

את הגרביים. הוא סתם אמר על עניין

הגרביים, כדי שלא ידעו שהוא עושה

פלאות". וכך באמת היה.

ויהי אור

עוד מספר מורנו הרב שליט"א, שכר המצוה

שלו התקיימה בתקופת מלחמת יום

הכיפורים. בגלל המלחמה, תושבי א"י

נדרשו לעשות מידי ערב 'האפלה'

- לאטום את החלונות בבריסטולים

שחורים ולהמעיט מאד כתאורה, כדי

שלא יראו את האור מחוץ לבית. הלך

מורנו הרב שליט"א אל הרב שרעבי

לשאול אותו, כיצד יחגג הבר-מצוה

וסיפר מורנו הרב שליט"א, "זכינו, והייתי הולך עם מו"ד אבי שליט"א לביתו של חכם עזרא פעם בחודש, וכן הייתי הולך בחגים לבקר עם הצדיק המקובל כה"ר יוסף וולטוך זצ"ל. באותם ביקורים, היו רבי עזרא ובנו רבי חיים מספרים לנו על רבי אברהם הכהן דברי פלאות. בין היתר, הם סיפרו לנו שבאחת השבתות הלך רבי אברהם לכתת רגליו בבתי כנסיות בסביבתם, ואחר כך ביקש להרחיק עד שכונת 'התקווה', לבית הכנסת רשב"י שברח' דרך לוד, שהיה רחוק מביתו של רבי עזרא מהלך חצי שעה

אצל אדם צעיר. רבי אברהם

כבר היה אז בן למעלה

מתשעים, והדרך

ארכה הרבה

זמן.

מכיוון

שהשעה היתה

אז עשר בבוקר, אמרו

רבי עזרא ורבי חיים

לרבי אברהם, 'עד

שתגיע לבית

הכנסת

רשב"י

של יוצאי

מצרים בשכונת

התקווה, השעה

כבר תהיה לפחות עשר

וארבעים וחמש דקות. לכן, לא כדאי

לכבודו לילך לשם, כי עד שיגיע המתפללים כבר

ישבו לביתם. אמר רבי אברהם לר' חיים, 'בוא

עמי ונלך. תתפוס לי בחגורה שלי, ותבוא'.

המשיך מורנו הרב שליט"א וסיפר,

"רבי עזרא ורבי חיים מספרים לי את

המעשה, ובוכים בדמעות. הם אמרו

לי, 'שלא עברו שלוש דקות, וכבר

היה הרב אברהם הכהן עומד על התיבה

ודורש'. פלא פלאות! 'הרב עשה קפיצת

הדרך, וברגע אחד הגענו למקום'. ואנחנו שומעים

ומתפלאים. תראו עד כמה אהב רבי אברהם את

התורה, ועד כמה מסר נפשו כדי להחזיק את

הישיבה, כך שהרב שרעבי יוכל לקרוא את

הגאולה בלימוד הקבלה.

כך היה הדבר נשנה שבתות רבות, והיו

רבי עזרא ורבי חיים שמחים ומודים

על שזכו להיות במחיצת מלאך.

שרפי קודש

קפיצת הדרך בתל-אביב

ראינו קפיצת הדרך שהיתה בישיבתנו הקדושה בזמנו של מו"ד הגאון כמוה"ר מרדכי שרעבי זצוק"ל, ומעשה שהיה כך היה:

פעמים רבות, היה רבי

אברהם הכהן זצ"ל עושה

את השבת בתל אביב-

יפו, והיה מתאכסן בביתו

של הרב החסיד, רבי

עזרא פרוחיה הכהן,

שהיה גר ברחוב השוק

3. (רבי עזרא היה אביו

של רבי חיים הכהן זצ"ל

"החלבן", ובזמנו, רבי

עזרא היה ממש פטרונה

של ישיבתנו הקדושה.)

באותן שבתות בוקר שהה

בתל-אביב, היה רבי אברהם

מספיק לערוך מגביות בשבעה

בתי כנסיות.

רבי אברהם הכהן זצוק"ל

היה בישיבה חכם אחד, שלמעשה היה הכוח העיקרי בישיבה, והוא המקובל האלקי חכם אברהם הכהן זצ"ל. הוא שכנה עם מורנו ורבינו את ישיבת "נהר שלום", והיה מכתת רגליו ממקום למקום להביא כסף להחזקת הישיבה. הכל, על מנת שמורנו ורבינו הרב שרעבי זצ"ל יוכל לשבת בנחת להרכיב תורת הסוד לעודדים, ושיהיו מתפללים ומכוונים בסידור הרש"ש.

זקני ירושלים זוכרים את ר' אברהם הכהן זצ"ל, אשר היה בא לבתי הכנסת בשבתות ועושה מגביות עבור הישיבה.

ישיבת נהר שלום תכב"ץ

היכול מרן הבית יוסף

הלכה היומית שע"י מוסדות המיישר

הלכות סוכה

[האות מ'], ואם נחשב שתי דפנות שכל אחת ז' טפחים רוחב כפול עשר טפחים גובהה הם 140 טפחים, ועוד דופן שלישית טפח רוחב כפול עשר טפחים גובהה יוצא עוד עשר טפחים, סך הכל 150 טפחים [שהיא האות ש'].

האם מותר לבנות סוכה ע"י גויים ?

מעיקר הדין מותר לבנות את הסוכה אם בונים אותה לשם סוכה אפילו ע"י פועלים גויים, אמנם כתב החיד"א (כף אחת כד אזהרות לסוכות) שלפי הסוד עדיף לא להשתמש בגויים ובפרט בסכך, אמנם מעיקר הדין מותר אפילו את הסכך על ידי גויים וישתדל לחדש בה דבר.

האם מותר להניח הסכך לפני הדפנות ?

אין להניח את הדפנות ולאחר מכן את הסכך משום תעשה ולא מן העשוי, כלומר כיון שהסכך הוא העיקר אם הוא עשה את הסכך נחשבת הסוכה עשויה וכשהוא מניח את הדפנות הם נחשבות שנעשו מאליהם (רב פעלים ח"א סי' לד), ועיין בחזו"ע שהזכיר שכדיעבד הסוכה כשרה ויכול גם לברך לישב בסוכה.

ומה הדין אם לאחר שבנאה נפל דפנותיה ?

אם נפל דפנות לאחר שכנה כהלכתם דעת הב"ח (ח"א סו"ס לד) אם הדפנות נפלו קודם החג והחזירים הסוכה פסולה כיון שעדיין לא חלה על הסוכה קדושת המצוה ואין לדונה כנעשתה בכשרות ולכן צריך לחזור ולנענע את הסכך, אבל אם נפל בתוך החג והחזיר כשרה כיון שנעשתה בכשרות, אמנם דעת החזו"ע (סוכות עמ' מ) שבכל אופן כשרה.

מהו שיעור גובה ורוחב הסוכה ?

גובה הסוכה הוא משיעור של עשרה טפחים עד עשרים אמה, והשיעור בזמננו הוא: לדעת החזו"א כל טפח הוא עשרה סנטימטר ולכן שיעור עשרה טפחים הם מטר, ולדעת הגר"ח נאה שיעור טפח הוא שמונה סנטימטר ולכן שיעור עשרה טפחים הם שמונים סנטימטר, ורוחב ואורך הסוכה הם שבעה טפחים על שבעה טפחים שהם לדעת החזו"א שבעים סנטימטר ולדעת הגר"ח נאה חמישים ושיש סנטימטר.

כמה דפנות צריך להכשר סוכה ?

כתב בשו"ע (סעי' ב') שיש לעשות שתי דפנות כהלכתן כלומר ז' טפחים רוחב על י' טפחים גובה ודופן השלישית טפח ומשהו ויעמידה בפחות מג' טפחים סמוך לדופן ונמצא שהיא רוב דופן ויעמיד קנה בסוף מקום הדופן (כנגד מקום שנגמרת הדופן שכנגדה) ויעשה ביניהם צורת הפתח דהיינו שיעמיד קנה מעליהם.

חידוש בעניין שיעור סוכה

נאמר בתהילים (פרק כח פסוק ח) "אחלקה שכם ועמק סוכות אמד", וביאר הרב יוסף שמואל על דרך הדרש, שאם נחלק את המילה שכם, שהאות ש' בגימטריה 300 וחצי הוא 150 כ' בגימטריה 20 וחצי הוא 10 ומ' בגימטריה 40 וחצי הוא 20, כלומר שאם נחלק את המילה שכם לשניים, עמק כלומר השיעור [אורך וגובה] של סוכות אמד נדע את השיעור של סוכה שהוא מעשרה טפחים [האות כ'] עד עשרים אמה

מעשרה ביהודי

שאלות אקטואליות מבית הדין
בענייני חושן משפט
בעריכת הרב"ג רבי יעקב כהן
שליט"א
מאגרי מוסדותינו

ילד מוכר ד' מינים

שאלה: האם ניתן לקנות ארבעת המינים מילד פחות מגיל בר מצוה.

תשובה: אם גדול הניחו למכור מותר ואם הקטן קונה ומוכר אפשר להקל בשעת הרחק.

הנימוק: בארבעת המינים ביום הראשון של חג יש דין "לכם" שיהיה משלכם, ואינו יוצא בשאול או במזל, ופסק השו"ע (א"ח תנה ו) "לא יתנו ביום ראשון לקטן, קודם שיצא בו, מפני שהקטן קונה ואינו מקנה לאחרים מן החרה, ונמצא שאם החזירו לו אינו מוחזר, ויש מי שאומר שאם הגיע לעונת הפעוטות, מותר ע"כ.

וכתב בכתב סופר דה"ה בקטן הסודר אתוהיגים שקונה מאחרים ומוכר, דלכתחלה יש למנוע מלקנות, וכדיעבד אם יצא בו אינו חוזר לברך, משום חשש ברכה לבטלה ע"ש. והנה אם הגדול הניח ילד עם ארבעת המינים למכור ומשלם לו שכר טירחה, לכו"ע מותר לקנות ממנו, כיון שאינו אלא שומר על המקום ולא הוא המוכר, והרי כהני הגדול את הד' מינים ואומר שכל מי שמניח מעות יקח.

אבל כשהקטן או אפילו גדול הסמוך על שלחן אביו קוּטף מעצי הפקר, דעת הגרש"א בשלחן שלמה שהכל של אביו (כמבואר בחו"מ ע"ד ס"ב) וצריך למכור רק מדעתו. [וכ"כ הגר"ש דכילצק במכתב בספר ארבעת המינים השלם (עמ' תנה) וכ"ד הגר"י ולרשטיין (שם עמ' קנא) אבל הגר"מ שטרנבוך (בספר מועדים וחגים ח"ו סימן מה ד"ה ולעד) סובר שאפשר לקנות מהם, וטעמו מפני שאפשר שלא אמרו שמציאותו לאביו אלא כשמצא מציאה סתם אבל אם מלקט כדי למכור לא זכה בהם האב, ובכלל כל תקנת חכמים היא שאם רוצה אביהם לזכות בה הרישות בידו, אך כל עוד לא זכה בה האב הרי זה שלהם.

וכמו כן אם הקטן קונה ארבעת המינים ומקנה אותם, אינו יכול לקנות ממנו אלא מדעת אביו, דמבואר בשו"ע (סי' רלה) דכשיש לקטן אפטרופוס לא מהני הקאטו שלא מדעת האפטרופוס. וגם כאשר זה מדעת אביו, אין זה אלא קנין דרבנן, ובאנו למחלוקת אם קנין דרבנן מהני לדאורייתא, ובחזון עובדיה (עמ' שיט) העלה שבמקום צורך גדול אם הוברר לנו שהקטן קנאו כדא, ולא קטף מאיך שלא כרשות הבעלים וכי"ב], מותר לקנות ממנו ולצאת בו י"ח גם ביום הראשון.

לזכרון עולם בהיכל ה'

רוח

בת שרה

מרדכי

בן חביבה

גבריאל

בן מסעודה

ר' שלום אחרון

בן רחל

השמחה בחג הסוכות

העולם, כלומר שמנצל ומשתמש בעולם הזה לצורך התכלית, שכרו רב. מפני שמנצל מתנה יקרה זו - שטמונה בה פוטנציאל כה רב להביאו לעולם הבא. **כשאדם מנצל עצמו, כשמעשיו אינם לדיק כשעיקר מטרתו אינם לצורך עולם חולף אלא לצורך יעודו, בזה יש שמחה.**

זוהי **השמחה** לחיות בניצול עצמי, וזהו חג הסוכות זמן שמחתנו, שלחיות בארעיות זה ניצול הכוחות למען התכלית, מתאים עצמו למגמתו ולתפקידו בחיים, מעשיו אינם לטמיון - מקור הסיפוק העצמי, שורש השמחה.

חג הסוכות שבעת ימים כנגד שבועים שנה של חיי העולם הזה כדכתיב "ימי שנותינו בהם שבועים שנה", ועוד שארעיות הסוכה מורה על העולם הזה שגם הוא ארעי וחולף, ועוד ששבועים פרים שמקריבים בחג הם כנגד שבועים אומות שהם בחינה של העולם הזה. זהו חג סוכות כנגד העולם הזה, האמצעי והפרוזודור לתכלית שעל ידו אפשר לזכות ולהגיע לעולם שכולו טוב - העולם הבא.

בלחיות ארעי, יש עוד נקודה חשובה שבשורשה מובילה לשמחה והיא שלא מרגיש "חייב" לגשמיות. כלומר אדם שחי את העולם הזה מרגיש תמיד חייב מפני שצריך לכאורה להספיק הכל, לראות הכל וליהנות מהכל שהרי אם לא ינצל את העולם הזה כרצונו יהיה נפסד ממנו, ולכן "דואג" שיספיק הכל. ובלעדי זה מרגיש ככיכול שחייב לעצמו וחסר. לעומתו מי שחי ארעי, בבחינה של "סוכה" - חי את העולם הבא והעולם

הזה הוא רק אמצעי, נמצא שחי לכאורה ללא חיסרון וכזה שמחתו שחי ללא חובות ודאגות והוא הבן חורין האמיתי.

רגילים לפרש שעל ידי עסק התורה אדם יהיה חופשי ובן חורין, וניתן לפרש גם בצורה הפוכה כדי לעסוק בתורה צריך להיות בן חורין, כלומר כשדעתו פנויה ללא דאגות וטרדות אפשר לו לעסוק בתורה בצורה מעמיקה. והוא שהמשיך התנא: "וכל מי שעוסק בתורה הרי זה מתעלה", כלומר עם למוד בחרות שכזאת ללא טרדות וחובות יש התעלות.

זוהי **השמחה הגדולה של חג הסוכות**, שהמאפיין בו היא ארעיות העולם הזה, חיים בפשטות ללא חובות וצרכים מיוחדים, מסתפקים במה שיש, כשאין דאגות וחובות ממילא יש גדולה והתעלות - חג שמחתנו.

פסח הוא זמן חרותנו, עצרת (שבועות) הוא זמן מתן תורתנו וסוכות הוא זמן שמחתנו.

ולכאורה מפליא **במה מתבטא שמחה זו בחג סוכות במצב שבו שרוי מחוץ לביתו כשקור וצינה סביב, בתוך סוכה ובארעיות גמורה?**

שנו באבות (ו', ד') "כך היא דרכה של תורה פת במלח תאכל ומים במשורה תשתה ועל הארץ תישן וחיי צער תחיה ובתורה אתה עמל, אם אתה עושה כן אשריך וטוב לך, אשריך בעולם הזה וטוב לך לעולם הבא".

וגם בזה רבה התמיהה מדוע אשריך בעולם הזה? הניחא לעולם הבא משום מסירות הנפש שלמדות כל הקשיים עוסק בתורה, אבל בעולם הזה בתנאים שכאלו, כשעל הארץ תישן וחיי צער תחיה, מה שמחה וטובה יש בהנהגה זו?

אולם כל מי שחי חיי תורה יודע בצורה ברורה שאין שמחה וטובה בעולם כמו שיש לאדם שחי באמונה שלימה בה' יתברך, ויודע שהעיקר הם חיי העוה"ב, ואין לו כל שאיפה לחיי העולם הזה, ומוותר הוא על כל כסף והנאה שאינם לצורך סיועו בעבודת ה' שכתביא אותו לידי העולם הבא.

וכשנתבונן בדברים נראה ששמחתו הגדולה של האדם הוא שיתאים עצמו לסביבתו, **משל לאדם שהולך לטייל בג'ונגלים הסכוכים של אפריקה, בכגרים ובנעלים יקרים שקנה לצורך אירוע**

מפואר, והרי סוג בגדים זה לא מתאים ליער סכך ובודאי יקשה עליו המסע והדרך בו. אך אם יתאים עצמו לסביבתו וילך בנעלים ובכגרים מתאימים להליכה אז תהיה לו הנחות הגדולה ביותר - השמחה הרבה של האדם כשמתאים עצמו למהותו. **וכן מצינו בקידושין (מט.)** שהמקדש אשה על מנת שהוא אדם פשוט והאשה הסכימה ולאחר מכן נמצא שהוא במדרגה גבוהה יותר ומיוחס וחשוב, אינה מקודשת. על אף שלכאורה עדיף לה שאם הסכימה לאדם פשוט כל שכן שתסכים אם הוא חשוב יותר. אלא שיכולה לומר: "שמסאנא דרבה מרעאי לא בעינא" - נעל גדולה מרגלי איני רוצה, ולכן אינה מקודשת, שהאשה רוצה אדם שמתאים לה לפי דרגתה ועמו נוח לה ביותר. השמחה היא לא

בדבר הטוב היקר והחשוב, אלא בדבר שמתאים לאישיותו.

אם כן ארעיות היא הסיבה לשמחת החג שהרי אדם ארעי בדעותיו, וזהו מהותו, שבפנימיותו הוא ארעי, כפי שאמרנו שמשנתה תמיד. ולכן אם יהיה בצורה קבועה של השקעות גדולות, בתים גדולים ומטופחים יותר מדי, לא יהיה מתאים עצמו שהרי ארעי הוא, וטוב ונוח לו לחיות בצורה של פשטות, בצורה זו של "פת במלח תאכל ומים במשורה תשתה" שבה תתבטא שמחתו האמיתית מפני שמתאים את צורת חייו לאופיו המהותי ודו"ק.

העולם הזה הוא ארעי, זמני וחולף וממילא להשקיע בו יותר על המידה זה בחינה של ביכזו מסויים, שהרי יצטרך יום אחד לנטוש את כל עמלו. ולכן כשחי בקביעות מלבד שאינו מתאים עצמו למציאות, אינו מנצל עצמו כדבעי שהרי תכליתו בעולם הזה לצורך העולם הבא, וזה שמשקיע כל כך בעולם ארעי וחולף, נמצא שעמלו בזכו וריק, אבל כשחיים ארעי משתמשים בעולם הזה ומנצלים את יעודו למען התכלית וממילא זוהי השמחה האמיתית.

כמו כן שנו באבות (ה', א') "בעשרה מאמרות נברא העולם, ומה תלמוד לומר, והלא במאמר אחד יכול להבראות, אלא ליפרע מן הרשעים שמאבדים את העולם שנברא בעשרה מאמרות, וליתן שכר טוב לצדיקים שמקיימים את העולם שנברא בעשרה מאמרות".

ריבוי המאמרות מראה על חשיבות העניין, שהרי די במאמר אחד כדי לברוא עולם ומלאו, ורצונו יתברך שנכיר בחשיבות העולם הזה ולכן נברא בעשרה מאמרות, וללמדנו שדבר נצרך ויקר הוא - שהעולם הזה הוא כעצם האמצעי, הפרוזודור והמקשר הבלעדי שעל ידו בלבד אפשר לזכות בעולם שכולו טוב, ולכן רשע זה שאינו מנצל ומאבד כמו ידיו מתנה חשובה זו עונשו רב, ולעומתו, הצדיק מקיים

ואלה יעמדו על הברכה

עידו בן רחל	גיל בן אסנת	טל בן מדי	אליהו בן סאלמה	ורד בת יסמין	איל בן יסמין	שילה בן נטלי חיה
ירמיהו בן ויקטוריה	מאיר בן מדי	אורה בת שרה	לתרומות והנצחות	03-5520004	מורדכי בן נטלי חיה	יניב בן משה

פריטים טמונים - פרשת האזינו

בתמונה המרהיבה של שמחת בית השואבה הוטמנו 15 פריטים
מיוחדים מפרשת האזינו ומחג סוכות.
מי יצליח לגלות ראשון את כל הפריטים החבויים?

הפריטים שעליכם לחפש:

רשימת הפריטים:

1. נשר - "נֶשֶׁר יַעִיר קִנּוֹ" - הנהגת ה'.
2. דבש - "וַיִּנְקְהוּ דְבֶשׁ מִסִּלְעִי".
3. אשכול ענבים אדומים - "וְיָדֹם עֵנֶב".
4. כבש - מקורבנות החג.
5. פר - מקורבנות החג.
6. נבל - כלי נגינה בבית המקדש.
7. חצוצרה - שמחת בית השואבה.
8. תוף - הללוהו בתוף ומחול.
9. אבוקות אש - שמחת בית השואבה.
10. סכר (ענפי דקל) - סוכה כשרה.
11. סוכה קטנה - חג הסוכות תעשה לך.
12. עץ דקל - ללולב מארבעת המינים.
13. מנורה - בבית המקדש.
14. הדס - ענף עץ עבות.
15. רימון - לקישוט הסוכה.

האם תצליחו לגלות את כולם? בהצלחה!

מצא את ההבדלים

שמחת חג הסוכות באוויר!

הסוכה בנויה, הילדים שמחים אבל - משהו השתנה בתמונה...

מצאו את 15 ההבדלים המסתתרים בין הפירות, הקישוטים, הדמויות והנוף. בהצלחה!

יש לכם פתרון? הזדמנות לזכות בפרסים מפתיעים! - שלחו את התשובות הנכונות למייל Office@mrbs.co.il
או לפקס 077-4701119 והיכנסו להגרלה-בהצלחה!

פרשת דברים

דברי תורה
דרך אורו של הרשב"י
בוזרה הקדוש

פרשת האזינו

בששון ממעיני הישועה (ישעיה יב: ג).

ויש ליתן על ליבנו תמיד, שהתורה הקדושה היא השורש של הכל, ועל כן אם זוכה לדבקות אולם אינו לומד את ההלכות ואינו לומד בבקיות ידיעת ההלכה ובעיון הפסק של ההלכות, הרי הוא כאילו שענפיו מרובים ושורשיו מועטים שאם תבוא חלילה רוח רעה עלול ליפול בעבודת ה'ת, אולם אם נאחז בדרכי ההלכה וכל מעשיו עפ"י שר"ע ויש בו עמל יגיעת הלימוד של ההלכה, הרי אילנו אחוז בשורשים שלא ימוטו לפי שבכל רגע הוא חי לפי רצון ה'ת ולא לפי רצונותיו שלו והוא מוסר עצמו על ידיעת רצון ה' וסגולת התורה הקדושה מגינה עליו על ידי כן בכל צעד ומעשה שעושה. כוונתו לומר שישנם אנשים שהחלו ללמוד מעט על דרכי הכיסופין והדבקות בה' ומרגישים אורות גדולים על ידי הלימוד מאשר תשיג ידם בספרים העוסקים בפנימיות התורה שאם אותם אנשים לא יתעלו כפי הסדר הנכון לצרף לכיסופיהם גם את לימוד הגמרא וההלכה הרי הם בסכנה גדולה של ריבוי הענפים מן השורשים.

ואי אפשר להגיע לדבקות בה'ת ללא עמידה בנסיגות לפי שלהגיע לדרגת רעותא דליבא שהיא הבחינה של קוץ היוד היינו דוקא לאחר שמגיעים לדרגה של ד' אותיות שם הו"ה ברוך הוא, דהיינו כוונה מחשבה דיבור ומעשה. וכפי שידוע שבחינת קוץ היוד דהויה ברוך הוא היא הנקודה הגבוהה של הבחינה שמקשרת בין אור האין סוף ב"ה לבין כל העולמות בכל עולם ועולם לפי הערכין שלו.

ולכן אומר המדרש מה יפו פעמיך בנעלים בת נדיב, היינו פעמיך שאת עולה לרגל ויש ששואלים מה העניין שה'ת רוצה ושמח דוקא בנעליים של עם ישראל במה שמתבלים הנעליים בהליכה בזמן העלייה לבית המקדש, ומפרשים העניין עפ"י מה שבזמנם העליה לרגל לא הייתה משימה קלה לפי שצריך להסתדר עם הילדים ולהשאיר לפעמים אשה בהריון או לאחר לידה וללכת במשך שבועות ארוכים בשמש ובקור וכו', ועם ישראל עושים זאת בשמחה ולאחר שמגיעים לקודש מתמלאים ברשפי אהבת ה' ויראתו וכיסופין גדולים ומגיעים לשמחה פנימית אין סופית. ואז ה'ת אומר אתם יודעים מה היה הכי יפה עבורי וממה אני שמח יותר מכל, דעו לכם דוקא מההליכה הקשה ומהנסיגות בעבודת ה' שהיו בדרך ומהמסירות נפש הגדולה למען קיום המצווה והכל נעשה בשמחה מתוך אהבתכם אלי, זה עיקר הראותכם את אהבתכם אלי וזהו הזכות הגדולה של כל משרבי' וגליץ עלי עברו, ויה"ר שנוכח לחוג את חג הסוכות כהלכתו בשמחה אמר.

פעולותיו ודיוק כל מערכות העולמות והכוכבים כולם, ושליטתו על כל היצורים ומחשבותיהם, ובטובות שגומל ה'ת עימנו. אולם גם דבקות זו אשר באה על ידי התבוננות, עדיין לא במעלה של דבקות ללא מחשבה לפי שרק על ידי מחשבה מתעצם הוא להתנתק מהבלי העולם ולהדבק בו יתברך, וכל הזמן צריך להוסיף מחשבות אמונה ויראה ואהבה בכדי לעמוד בדבקות ובקשר אמיתי עם יוצרו.

אולם יש דבקות שהיא בעיקרה דרגה הרבה יותר גבוהה מן הדבקות הנזכרת, והיינו שדבקות זו באה רק לאחר ההתבוננות של האדם ואינו צריך עתה ברגע זה להתבוננות, אלא רשפי אהבת ה' והדבקות בו יתברך בהתעוררות הלב עולים מאליהם בכיסופין וגעגועין להתענג בנועם ה'ת. ואומר רבינו הגר"ז (בספר ליקוטי תורה) שב' בחינות אלו הם כנגד הבחינות של ב' המזבחות, וכפי שידוע שישנם ב' מזבחות, מזבח החיצון ומזבח הפנימי, מזבח החיצון של כלל הקורבנות מביאים עליו אש מבחינת אתערותא דלתתא בסוד הדבקות, ואילו מזבח הפנימי הוא בסוד שאדם כבר לאחר ההתבוננות ואינו צריך עתה ברגע זה להתבוננות, וזהו הבחינה של חג הסוכות שהכיסופין והגעגועים עולים מאליהם, והוא בחינה שהופכת את כל הגשמיות שמשמשים בריבוי בחג הסוכות, לרוחניות ולהרגשת נועם ה' ואהבתו, בהודאות ושירות ותשבחות למי שאמר והיה העולם וכנראה שזהו גם הבחינה של מעמד ניסוך המים, **שהיא אפשר להגיע בשמחת בית השואבה מרוב הדבקות והכיסופין והשמחה הגדולה, לידי נבואה ורוח הקודש, וגם מי שלא היה מגיע לזה, היה מתקרב לזה**. וצריך להרגיש זאת בנפשו, והיינו כמו שמרויים את הצמא במים, והגיענו לתכלית השלמות והקרבנה ליד האבא שבשמים, משא"כ כאשר היה עדיין קצת רחוק ביום הכיפורים היה צריך לעקוב למים לפי שהיה בצימאון לה'ת, אולם עתה אינו צריך לעקוב אל אביו, מאחר שהריהו יושב על שולחן אביו המלך ממש.

והוא בחינה של ביטול תאוות העולם בסוד אש שורפת אש. שרשפי אש קודש של אהבת ה'ת, המתעוררים אצל האדם, שורפים אצלו את כל התאוות של ענייני העולם הזה, ואינו צריך להתעסק עם נסיגות וספקות ורצונות, לפי שכל כולו אחוז בשרעפי אש קודש להבת שלהבת לדעה נרדפה לדעת את ה' הגדול הגיבור והנורא להתדבק בו יתברך.

ועל כן איתא במדרש רבה (רות פרשה ד) ושתית מאשר ישאבון הנערים זו בית השואבה. ולמה נקרא שמה בית השואבה ר' נחוניא משום ר' יהושע ב"ר אבין, ששם היו שואבין רוח הקדש וחכמה ותורה לעולם שנאמר, ושאבתם מים

ולקחתם לכם ביום הראשון המדרש (ויקרא רבה ל ז, ותנחומא פרשת אמור שם) וכן הובא בדברי הטור סימן (תקפא) ראשון הוא לחשבון עוונות, וידוע שאלת רבותינו מדוע יום א' של חג הסוכות הוא היום הראשון לחשבון עוונות, והרי כבר עברו כמה ימים מהיום הקדוש יום הכיפורים, וא"כ היום הראשון של חשבון העוונות צריך להיות ביום י"א תשרי ולא בט"ו בתשרי. ותיירצו רבותינו שבימים אלו שבין יוה"כ לחג הסוכות כל עם ישראל עסוקים במצוות של ד' המינים ובניית סוכותיהם ואין שהות וזמן לעוונות כלל.

אולם מרן הבית יוסף בספרו "מגיד משרים" כותב בשם המלאך המגיד גילוי מסעיר המלמד אותנו כמה גדול הכח של שעת הנעילה ויום הכיפורים, ומבאר שהאור של הנעילה שנשפע מה'לובן העליון הרי הוא שורף את כל העוונות, גם אם ישיג בהם אדם חלילה בימים שלאחר יום הכיפורים! וזהו פלא פלאות כמה המעלה של האור של הנעילה, ולפ"ז כמה שמחה צריכים אנו לשמוח שאנחנו נקיים מעוונות בחג, **שהרי עבדי ה' אין להם צער בעולם הזה כלל לפי שיודעים** שכל מה שעובר עליהם הכל ממנו יתברך ואך ורק לטובה, אולם רק על עניין אחד יש להם צער שאינם עובדים את ה' כראוי ועל עוונות שבידם, וממילא בימים קדושים אלו הכל שמחה שלימה אחר שאין עוונות כלל ונקיים בחסדי ה' הנשפעים משעת הנעילה.

ומרוב האור הגדול שיש עלינו הרי שהחיצונים מתקנאים בנו שאנחנו בטהרה כזו גדולה, ועל כן נצטוונו להיכנס לתוך ההגנה של האור הגדול של האמא העליונה הסוכה הקדושה ששורה עליה השכינה על הסכך, ולא לחינם אנחנו בשמחה כה גדולה ואין לנו פחד כלל מן המזיקים והחיצונים, לפי שאנחנו גם טהורים וגם יש עלינו הגנה, ואדרבה זהו הזמן הטוב ביותר לגרש את החיצונים ולהבריחם על ידי העוצמה של נענועי הלולב, שמבואר במדרש שהוא כמו דגל של נצחון שיוצאים בבטחה לאחר הניצחון הגדול שבמלחמה, וכל מקום שמגיעים עם הדגלים בידינו ומכוונים אותם לשם הרי שכל האויבים בורחים. והעולם זוכה להזדכך ובכח הזיכך של העולם זוכים נשמות ישראל הקדושים לדבקות עילאית בו יתברך, שזהו אחד העניינים החשובים של חג הסוכות דהיינו חג של דבקות בה'ת ממש, והיינו **שביום הכיפורים הרגשנו עדיין רחוקים מחמת חטאינו וזעקנו לאבינו שבשמים שימחל לנו ויקרב אותנו אליו** בדבקות אחת, ועתה בחג בסוכות אנחנו בשמחת עולם על הזכות להיות בדבקות עילאית עם ה'ת.

והיינו שיש סוג של דבקות וכיסופין שבאים על ידי התבוננות האדם באמיתות האמונה בה'ת, ובגדולת ה' ונפלאות בריאתו כולה, ועוצמת

שמחת בית השואבה

אנו שמחים להזמין את הציבור לשמחת בית השואבה
שתערך בישיבתנו במעמד מורנו ורבנו המקובל

חכם בניהו שמואל'י שליט"א

בליווי תזמורת ושמחה אדירה לכבודה של תורה!

יום חמישי ב' דחווה"מ | י"ז תשרי (9.10 למניינם)
בשעה 19:30 | רח' אורט ישראל 4 בת-ים

הקפות שניות

אנו שמחים להזמין את הציבור לשמחת הקפות שניות
שתערך בישיבתנו במוצאי חג שמחת תורה

בליווי תזמורת ושמחה לכבודה של תורה!

מוצאי שמחת תורה | שלישי כ"ב תשרי
14/10/25 בשעה 21:00 | רח' אורט ישראל 4 בת-ים

כל הילדים מגיעים

לתדהילים בשבת בישיבת המייש"ר

ובנוסף שיעור טעמי המקרא
הנהגות דרך ארץ

ישיבת המייש"ר רח' אורט ישראל 4 בת-ים
מהשעה 14:15 - 16:30 לגילאי 6-13

הגרלה על רחפן
בכל שבוע!

כרטיס לכל משתתף
להגרלה על פרסים יקרי ערך!
ועוד המון פרסים והפתעות!!

